

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_8-Pekelný lov.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_8-Pekeln

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mark STONE
PEKELNÝ LOV
Jean-Pierre Garen

1

Mark Stone, pětatřicátník sportovní, urostlé postavy, vešel do vysoké budovy Služby pro dohled nad primitivními planetami. V jeho energické tváři, ošlehané větrem a osmahlé slunečními paprsky, se zračilo rozčilení. Šedé oči metaly blesky.

Rychlý výtah ho vyvezl do posledního patra. Mark vrazil k sekretářce generála Khova ještě dřív, než se dveře výtahu stačily zavřít. Peggy, asi padesátiletá suchá panna se špičatým nosem a výrazným předkusem, seděla před počítačem. Když poznala příchozího, usmála se. Mark byl její oblíbenec, zvláště od té doby, co zachránil generálu Khovovi život.

"Drahá Peggy," začal Mark ironicky, "víte dobře, že vidět vás je pro mě vždycky potěšením, ale opravdu bych uvítal, kdybych si alespoň jednou mohl užít svoji dovolenou až do konce. Co se děje tentokrát?"

"Nevím. Generál je už týden v hrozné náladě."

"To je u něj normální stav!"

Sekretářka potřásla hlavou a řekla trochu dotčeně: "Znáte ho stejně dobře jako já. Teď to ale vypadá vážně. Musí to nějak souviset se všemi těmi techniky, co přišli zkoumat počítače Služby, a co se tvářili tak ustaraně a záhadně."

"No uvidíme. Můžete mě ohlásit?"

Peggy trochu rozpačitě vyhrkla:

"On tu totiž není! Odešel před polednem, ale měl by se každou chvíli vrátit. Nechal vás zavolat na pátou hodinu a víte, že si až chorobně potrpí na přesnost."

Mark zavrtěl hlavou.

"To je zvláštní! Ještě dnes ráno jsem si užíval dovolené na jednom ostrůvku v Pacifiku ve společnosti skvělé Elzy Swensonové. Váš vzkaz tu idylku zničil. Uletím deset tisíc kilometrů v helijetu, přiklušu sem a šéf nikde! Neumím si představit, co bych si vyslechl, kdybych se zpozdil já!"

Jeho lamentaci přerušilo zvonění videotelefonu. Ještě než se obrazovka rozsvítila, Khovův hlas zařičel do megafonu:

"Peggy, dejte mi Stonea!"

Mark vešel do zorného pole kamery.

Khov byl dvoumetrový, rozložitý a víc než metrák vážící obr. Po svých mongolských předcích zdědil mírně šikmé oči. Jeho holá hlava se v umělém osvětlení leskla; rysy obličeje měl napjaté a pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy.

"Jsem rád, že vás vidím, chlapče. Totiž, moje žena vás chtěla pozvat na večeři. Přijďte dnes večer k nám a vezměte s sebou vašeho přítele Raye. V sedm hodin! Pobavíme se a zavzpomínáme na staré časy!" Spojení bylo přerušeno dřív než se Mark zmohl na slovo.

"Je... je mi to líto, kapitáne," koktala sekretářka. Generál trval na tom, abyste dorazil včas. Kdybych věděla, že všechen ten poprask je jen kvůli pozvání na večeři..."

"Neomlouvejte se, Peggy. Vypadá to, že Khov má velké problémy a nechce se mnou mluvit v kanceláři."

Mark se podíval na hodinky a ušklíbl se: "Musím koupit paní generálové nějaký dárek. Co mi radíte?"

"Zkuste to třeba s parfémem!"

Mark na chvíli znehybněl a zavřel oči. Peggy ho s údivem pozorovala, ale pak se usmála.

"Vždycky zapomenu, že můžete telepaticky komunikovat s vaším androidem."

"Ray je vzácný model, kterého navíc vybavili psychickým zesilovačem. Kdyby bylo více lidí schopno využívat tenhle způsob komunikace, tolik by vás to nepřekvapovalo."

Neřekl však, že on sám začal využívat telepatie na jedné z výprav, kde se setkal se zvláštní rostlinnou bytostí. Naučil se od ní modulovat své psychické vlny tak, že výrazně znásobil své telepatické schopnosti.

"Na shledanou, Peggy. A nezapomeňte na váš slib, že se mnou někdy povečeříte!"

"Jestli si mě nepřestanete dobírat, tak se vám pomstím a vezmu vás za slovo. Dovedu si představit, jak by se vaši přátelé tvářili, kdyby nás spolu přistihli!"

Před budovou S.D.P.P. zůstal Mark stát na chodníku a rozhlížel se po široké ulici, která ubíhala až k horizontu. Během staletí se newyorská metropole ohromně rozrostla, až pohltila Washington. Za chvíli před kapitánem zastavilo transvozidlo, které řídil statný tmavovlasý chlapík. Jen velmi bystrý pozorovatel by si mohl povšimnout určité ztuhlosti rysů v jeho obličeji, jinak byla podobnost androida s člověkem dokonalá.

"Zavez mě ke generálovi Khovovi. Cestou zastav u nějakého obchodního domu."

Transvozidlo se rychle rozjelo. Ray, který je obratně řídil v hustém provozu, se zeptal:

"Kam se vydáme tentokrát?"

"Nemám tušení, ale zdá se, že Khov má velké problémy."

"To je špatné! Zase tě vyšlou na nějakou nebezpečnou výpravu a to se mi vůbec nelíbí."

Marka tato přátelská starostlivost neudivila. Konstrukteři sice tvrdili, že androidi reagují jenom podle programu, kterým byli vybaveni, ale kapitán věděl, že to tak úplně není pravda. V průběhu let se mezi ním a Rayem vytvořilo zvláštní pouto, vyvracející tvrzení odborníků. Když se Mark ocitl v nebezpečí, pomáhal mu android všemi prostředky. A naopak, Mark neváhal na jedné výpravě nést poškozeného robota nebezpečnou džungli, i když tím riskoval svůj život.

Sotva Mark zazvonil, otevřely se dveře a v nich stála generálova manželka. Byla to velmi hezká blondýna, štíhlé, souměrné postavy, vypadala sotva na čtyřicet. Pouze drobné vrásky u očí prozrazovaly, že musí být nejméně o deset let starší.

"Kapitáne, to nemyslíte vážně!" vydechla při pohledu na malý balíček, který jí Mark podával. "Vy jste úžasný!"

Vzrušeně ho políbila na obě tváře a dodala:

"Měla jsem radost, když mi manžel řekl, že přijdete na návštěvu. Bohužel prý máte nějakou práci.

Pojďte, čeká na vás v salónu."

Mark s Rayem vešli do pokoje. Kapitán stěží potlačil výraz překvapení, když uviděl admirála Neumana, nejvyššího šéfa Vesmírné policie.

"Pojďte dál, chlapče," vyzval ho Khov. "Dejte si něco k pití a posaďte se."

Mark se skleničkou skotské v ruce usedl do křesla, které mu generál nabídl.

"Máme problém... Velký problém."

Admirál, vysoký, suchý, s prošedivělými vlasy a vyzáblou postavou, pokýval hlavou.

"Znáte planetu Psar?" zeptal se vzápětí.

"Asi před čtyřmi lety jsem tam byl na výpravě," odpověděl Mark. "Civilizace starší doby kamenné, planeta má velmi nebezpečnou faunu."

"Vzpomínáte si na tsery?"

"Myslíte ty obrovité mravence, co vykusují ty zrádné díry do země? Z ubožáka, který se chytí do jejich pasti, nezbyde za několik minut vůbec nic!"

Khov se znovu napil skotské.

"Všechno začalo minulý měsíc, když chtěl jeden student biologie napsat o těch šestinohých potvorch diplomovou práci. Přirozeně požádal o záznamy v archívu S.D.P.P. Zjistili jsme, že veškeré informace, týkající se této planety, chybějí."

"To přece není možné!" ozval se Mark. "Vypracoval jsem kompletní zprávu! A navíc to byla už pátá výprava na Psar!"

"Přesně tak! Všechno zmizelo. Našeho studenta to ale neodradilo - obrátil se na Vesmírnou policii, která, jak sám víte, má obrovské dokumentační centrum, kde se shromažďují všechny údaje o registrovaných planetách. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že ani tam není o Psaru jediná zmínka..."

Generál se na chvíli zadíval do své prázdné sklenice a pak zabručel:

"To nemůže být náhoda! Někomu se podařilo proniknout do počítače a vymazat všechny záznamy."

"Ale proč?" divil se Mark. "Pokud se pamatuji, nebyl Psar ničím zajímavý; snad jen pro biology. Nemá přírodní bohatství a život je tam nebezpečný."

Neuman ho přerušil svým suchým hlasem, zvyklým rozkazovat:

"Proto potřebujeme vás, kapitáne. Musím vás ale informovat ještě o jedné události. Během posledních šesti měsíců došlo k sérii útěků z několika věznic, umístěných na satelitech. Uprchlíkům se vždycky podařilo zneškodnit elektronické strážě."

Admirál se zvedl a zapojil třírozměrný promítací přístroj. V rohu místnosti se objevil muž; oblečený do vězeňských šatů. Asi čtyřicetiletý, velmi tmavý, s nízkým čelem.

"Alberto Nordi; odsouzený na doživotí za vraždu a loupeže. Uprchl spolu s Johnem Sutterem."

Druhý muž byl vysoký, hubený, měl úzký obličej a rozježené vlasy. Mark sebou trhl a vykřikl:

"Toho znám! Řídil továrnu na androidy, která patřila slečně Swensonové. Minulý rok jsme přišli na to, že je ve spojení se zločineckou organizací, která se chtěla zmocnit jejích peněz."

"Je to tak," potvrdil Neuman. "Dostal deset let nucených prací."

Další zločinci defilovali na obrazovce, zatímco admirál odříkával jejich jména.

"Boris Kourlof, Paul Labarge, Ronald Rossen... Je jich určitě nejméně deset. A co je zajímavé - těm všem se podařilo uloupenou kořist ukrýt."

"Jestli tomu dobře rozumím," ušklíbl se Mark, "na svobodu se dostali jen ti majetnější."

"Ano. Ta série útěků nás donutila okamžitě jednat, ale dodneška jsme moc úspěšní nebyli. Zločinci nebyli spatřeni na žádné planetě Zemské Unie. Zdá se pravděpodobné, že hledají útočiště na primitivních planetách."

"Psar?" zeptal se Mark.

Admirál lehce pokývl hlavou.

"Musíme tuhle hypotézu prověřit. Nemám rád shody náhod. Vyřadit hlídací roboty a proniknout do

centrálních počítačů, to vyžaduje značné znalosti elektroniky, robotiky a informatiky. Byl Sutter dobrý technik?"

"Byl to vynikající inženýr! Slečna Swensonová litovala, že se nechal zatáhnout do těch špinavostí."

Khov si znovu dolil sklenici a řekl:

"Chápete, proč jsme se sešli tady. Dokud odborníci neprověří programy do nejmenších detailů, nemůžeme naši techniku používat."

Mark zabručel:

"Nevím, čím bych vám mohl být užitečný."

"Chtěli bychom, abyste se vydal na Psar."

"Jestli si myslíte, že se tam uprchlíci schovávají, proč tam nevyšlete vaši jednotku, admirále?"

"Náš křižník Orion přelétl Psar, aniž by něco zaregistroval. Jenže velkou část planety pokrývají lesy a není tedy těžké, aby se tam ukryla malá skupina lidí."

"Proč tam prostě nepošlete vaše hlídky?"

Admirál potřásl hlavou.

"Víte stejně jako já, že zákon o nevměšování to zakazuje. Povolení dostane jen agent S.D.P.P."

Khov je s lehkým úsměvem na rtech přerušil.

"A vy jediný jste schopný na téhle výpravě uspět. Všechny údaje o Psaru byly vymazány, a já tam nemohu poslat nějakého mladíka jen tak nazdařbůh. Vy si alespoň něco pamatujete."

"Moc toho není," vzdychl Mark.

"Ray vám jistě pomůže. Je to jeden z nejlepších androidů S.D.P.P."

"To je pořád málo na zatčení deseti zločinců, kteří se určitě dobrovolně nevzdají, nemyslíte?"

Neuman odpověděl:

"Nechceme po vás, abyste je zatkl. Chceme jen vědět, jestli se na Psaru ukrývají. Když zjistíte, že ano, přidáte se k plukovníku Parkerovi, jehož loď hlídkuje na periferii systému planety Psar."

"Zákon o nevměšování vám ani pak nedovolí zasáhnout," řekl Mark.

Na admirálových rtech se objevil ledový úsměv.

"Budeme ho respektovat. A abychom měli jistotu, že jej neporuší ti druzí, nainstalujeme okolo Psaru síť... Dalšíh sto let nebude moci na Psaru přistát žádná loď. Naši uprchlí přátelé budou nakonec nostalgicky vzpomínat na komfort v našich věznicích."

"Pátrat po deseti lidech na silně zalesněné planetě, to je jako hledat jehlu v kupce sena," poznamenal Mark.

"Budete mít dost času," ujistil ho Khov. "A můžete ho využít k pořízení nových záznamů."

"Doufejme, že vaši technici jednou najdou moje zprávy," utěšoval se Mark.

Khov na chvíli zvážněl.

"Vím, že s vašimi schopnostmi máte naději na úspěch. Jestli se ale objeví nečekané potíže, dám vám rozkaz akci přerušit a vrátíte se k astronefu."

Mark natáhl ruku s prázdnou sklenicí a rezignovaně vzdychl:

"Myslím, že bych se ještě trochu napil."

Generál se dal do smíchu, který otrásal jeho mohutnou postavou, a nalil svému podřízenému pořádnou dávku whisky.

"Kdy mám vyrazit?"

"Okamžitě," odpověděl Neuman. "Vaše loď Neptun už je na astroportu připravena k odletu. Oficiálně se jedná o průzkumnou výpravu, která má za úkol prověřit nový materiál."

Přerušil Markovy protesty a dodal:

"Postarám se o to, aby se slečna Swensonová dozvěděla, že jste musel naléhavě odletět..."

3

Mark vešel svižným krokem do pilotní kabiny. Cítil se uvolněný a odpočinutý. Nepřekvapilo ho, že uviděl sedět u řízení Raye, který sledoval několik obrazovek.

"Jak ses vyzpál, Marku?"

"Skvěle! Pro jednu jsem nevyužil možnosti napojit se na psychický induktor a taky je mi jasné, že jsi mi

dal do pití něco na spaní."

Andrůid ho ujistil klidným hlasem:

"Potřeboval ses vyspat! Na Zemi se vždycky moc vyčerpáváš."

"Nemůžu si pomoci! Elza a já jsme pořád zaneprázdnění a musíme proto co nejlépe využít těch pár dní, kdy se vidíme... Trajektorie je v pořádku?"

Mark věděl, že pokud sedí u řídicího panelu Ray, nemůže tomu být jinak, ale tato otázka byla součástí rituálu všech astronautů. Robot zaznamenával všechno, co viděl a slyšel, a nahrávka byla po návratu předána technikům, kteří tak měli k dispozici podrobné záznamy z výpravy.

"Za hodinu se vynoříme ze subprostoru."

Ray zvedl oči, což znamenala, že přerušuje nahrávání. Tento manévr sice nebyl naprogramován, ale android ho praktikoval už několik let.

"Můžeš se zatím něčeho napít, Marku."

S tím kapitán souhlasil, a s pohárem v ruce se usadil na místě vedle pilota.

"Tahle výprava se mi vůbec nelíbí," řekl Ray. "Nemám žádné představy o nástrahách, které nás tam čekají."

"Musíš se spokojit s mými vzpomínkami," usklíbl se Mark.

"Toho se právě bojím," zažertoval jeho společník. "Mám strach, že už jsi skoro všechno zapomněl."

"Pravda je, že pokud jde o jazyk domorodců, mám jisté mezery. Ale s tvým univerzálním tlumočnickem budeme mít zanedlouho všechny potřebné informace."

"Nebojím se ani tak domorodců, jako spíš uprchlíků. Podle toho, co říká policie, jsou to pěkní grázlové."

"Jestli měli jen trochu štěstí, tak vůbec nejsou na Psaru, ale procházejí se klidně na některé z planet Zemské Unie a užívají si svého bohatství!"

Kovový hlas počítače ohlásil vynoření ze subprostoru. Mark se zvrátil na sedadle a zavřel oči. Ani ne za pět sekund ztratil vědomí.

Když závrat pominula, nadzvedl se s bručením:

"Proč naši vážení inženýři nevymyslí nějaký prostředek, jak se zbavit těchto nepříjemných pocitů?"

"Nestěžuj si," usmál se Ray. "Zvládáš to lépe než většina ostatních astronautů. Nevěděl jsi o sobě sotva osm sekund."

"Stejně se mi to nelíbilo!"

Na obrazovce se objevila série základních údajů.

"Vynořili jsme se v systému CO 79-71-55 podle galaktické ročenky," oznámil Ray. "Psar je třetí ze systému pěti planet. Dvě nejbližší k Slunci jsou malé, bez atmosféry a teplota tam přesahuje 200°C. Další dvě jsou daleko větší a pokryté ledem."

Mark zaměřil detektory na Psar. Na obrazovce se objevila velká modrozelená koule.

"Hmotnost?"

"Ve srovnání se Zemí 0,9," odpověděl Ray. "Budeš se cítit trochu lehčí a bude se ti dobře skákat."

"Otáčky?"

"Kolem Slunce za 288 dní, po skoro kruhové dráze. Rotace okolo vlastní osy za 21 hodin 12 minut.

Díky slabému sklonu osy je tu střídání ročních dob málo patrné."

"Atmosféra?"

"Kyslík, dusík, oxid uhličitý, stopy po vzácných plynech. Podobně jako na Zemi. Trochu víc kyslíku, to je všechno."

"Obyvatele Psaru ještě netrápí znečištěné ovzduší," komentoval to poněkud závistivě Mark.

"Infračervené detektory nic nehlásí," řekl Ray s vážnou tváří. "Mimo jedné zóny na jihu, kde dochází k vulkanické činnosti, zde není patrné žádné mimořádné uvolňování tepla. Oceány zabírají tři čtvrtiny planety. Na severní polokouli jsou dva kontinenty, na jižní jeden, zato množství ostrůvků."

"Jaká je venku teplota?"

"Dvacet až třicet stupňů v tropických zónách. Póly jsou pokryté ledem, stejně jako vrcholky hor, které se zdvihají uprostřed každého světadílu."

Neptun zpomalil svou rychlost, aby mohl zaujmout vysokou oběžnou dráhu.

"Všimni si, Marku, že lesy pokrývají převážnou většinu kontinentů. V tak hustém porostu se může

skrývat kdokoli!"

V několika příštích hodinách nepřinesly detektory žádné informace, využitelné pro pátrání.

"Necháme Neptuna na téhle oběžné dráze a použijeme přistávací modul. Je nenápadnější a lépe uzpůsobený k letu v malé výšce."

Oba muži vešli do nákladového prostoru kosmické lodi, kde se začali převlékat. Android posypal jejich těla zvláštní směsí, vydávající pach potu, prachu a plísň.

"To je hnus," úpěl Mark.

"Domorodci mají výborně vyvinutý čich a vůně tvé kolínské by je asi dost šokovala. A navíc tato substance odpuzuje hmyz, který žije v lese. Alespoň nebudeš poštipáný."

Pak si Mark oblékl suknici z umělé kůže, sahající až k hrudníku.

"Všechno jsem vyrobil přesně podle tvých instrukcí," řekl Ray. "Myslím, že se móda od tvé poslední návštěvy moc nezměnila."

Podal Markovi pár mokasínů.

"Jsou zpevněné, aby sis neporanil nohy."

Zatímco se Mark obouval, navlékl si robot stejný oděv.

"Vyrobil jsem i dvě dýky. Vypadají jako z křemene, ale ve skutečnosti je to plastotitan. Až budeme na místě, uděláme si i kopí."

"A proč? V případě nutnosti nám přece poslouží tvůj levý ukazováček."

"Sám dobře víš, že ho smím použít jen v nejnutnějším případě."

Posadili se do podlouhlé kabiny přistávacího modulu, jehož horní část byla umělohmotná a Ray je navedl ke vchodu do nákladového prostoru. Mark se neubránil úsměvu. Dva pravěcí muži v supermoderním stroji. Žádný režisér by si nemohl vymyslet krásnější anachronismus.

"Připraveni k výstupu!"

Vstupní otvor kosmické lodi se otevřel a modul vyrazil do prostoru mezi poletující krystalky zmrzlé atmosféry.

"Co automatický obranný systém?" zeptal se Mark.

"Zapojí se během patnácti sekund. Kdyby se tu objevil někdo cizí, ani Neptuna nezpozoruje. Kde přistaneme?"

"Nejdřív přeletíme kontinenty ve výšce 2000 metrů. Tak budeme pro domorodce neviditelní a můžeme prozkoumat každý metr palubním teleskopem. Jestli tu pozemšťané přistáli, museli po sobě zanechat stopy."

"To může trvat celou věčnost!"

"Vím, ale jinou možnost nemáme. Tak do toho!"

Tři hodiny brázдили nebe nad hustými lesy, které se zdály být nekonečné.

"Už se mi z toho oceánu chlorofylu dělá špatně," ozval se nakonec Mark se znechuceným výrazem ve tváři.

Modul náhle prudce změnil směr. Ray ukázal prstem na oblast, stejně zarostlou jako všechno okolo.

"Detektor zareagoval na kov. Mrknu se, jestli to není nějaký omyl."

Náhle měli pocit, že se modul nehýbe z místa. Bezpečnostní pásy se jim zařízly do ramenou. Zvuk generátoru přešel do vysokého tónu a pak zmlkl.

"Jsme uvězněni v silovém poli! I když pustím motor na plný tah, nedostaneme se z něj."

Modul začal velkou rychlostí klesat. Markovi se sevřely svaly napětím v očekávání nárazu, ale náhlé prudké zpomalení mu téměř vyrazilo dech. Stroj se potom měkce snesl k zemi, kde ho přikryly husté větve stromů. Pak se objevilo světlo. Modul byl dotažen k prostornému hangáru, jehož velká vrata byla již otevřená.

Nakonec se zastavil před složitou aparaturou, zřejmě vytvářející silové pole. Ve světle reflektorů se rýsovaly dvě siluety.

"Máme smůlu," ozval se Ray. "První z nich je android a má výkonný dezintegrátor. Nemáme šanci ho překvapit!"

Pánovité gesto muže, který se držel vzadu, jim dalo na srozuměnou, že mají vystoupit z modulu.

"Už vás netrpělivě očekávám, kapitáne Stone."

Mark sebou trhl a začal rychle mrkat, protože ho oslňovalo ostré světlo. Muž, který promluvil, byl vysoký, štíhlý, s úzkým obličejem a prošedivělými vlasy.

"John Sutter," zabručel Mark.

V inženýrově pohledu se objevilo škodolibé uspokojení.

"Nezapomněl jsem, kdo mě dostal za mříže. Během minulých měsíců, které jsem strávil ve vězení, jsem vás měl neustále před očima. A přísahal jsem, že se pomstím."

"Jak se zdá, ani vás nepřekvapuje, že mě tu vidíte," poznamenal Mark, a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. Sutter se ironicky usmál.

"Věděl jsem, že když vymažu z počítačů informace o Psaru, vyšle vás S.D.P.P. na novou výpravu.

Protože jste na téhle planetě už byl, bylo logické, že určí vás. Takže jsem se mohl klidně připravovat na váš přilet."

Pohled, který se zabodl Markovi do očí, byl ledově chladný.

"Inaktivujte vašeho androida!"

Mark na chvíli zaváhal.

"Poslechněte, nebo ho zničím!"

Ray se telepaticky spojil se svým přítelem:

"Nemáš na výběr. Ten chlap je zřejmě šílený, ale zcela jistě nebezpečný."

Mark třesoucí se rukou zvedl páčku na levé straně robotovy hrudi. Ray, zbavený energie, znehybněl. Sutter je nedůvěřivě pozoroval, potom ale sám přistoupil k robotovi. Rychlými pohyby technika demontoval přední stranu hrudníku a chvíli prohlížel nepřehlednou spleť drátů a elektrických obvodů. Potřásl hlavou s výrazem pohrdání ve tváři.

"Starý stroj," řekl. "Psychický zesilovač navíc zabírá místo, které by se dalo využít líp. Slečna Swensonová vám mohla za odměnu, že jste zachránil její podnik, věnovat jeden z mých posledních modelů. Ale jak je vidět, pracháči, kteří neoplývají štedrostí, dlouho bohatými nezůstanou!"

Pomocí pinzety odstranil dvě malé kovové částčky.

"A je to, laser v ukazovátku je mu teď k ničemu. Tak zamezíme případnému pokusu o vzpouru."

Zavřel všechny krytky a když znovu zapojoval kontakt, chřípí se mu zachvělo odporem.

"Ten stroj páchne stejně jako vy! Obdivuji váš smysl pro dokonalost, ale tohle není nic příjemného.

Nakonec, nebude to už dlouho trvat..."

Hrozbu nedokončil a zavelel:

"Pojďte za mnou! A myslete na to, že při první hlouposti vás můj android rozseká na kousky!"

Zamířili k jednomu z přístřešků velmi vynalézavě ukrytých mezi stromy. Sutter zavedl své zajatce do rozlehlé místnosti připomínající bar, ve které postávalo asi patnáct lidí. Hovor okamžitě utichl a všechny pohledy se soustředili k příchozím. Mark po chvílce rozeznal obličeje uprchlíků, které mu Neuman promítal. Bylo tu i několik spoře oděných dívek. Sutter si dal záležet, aby se tu jeho muži cítili co nejlépe.

"Představuji vám kapitána Stonea z S.D.P.P." ohlásil jim inženýr se sardonickým úsměvem. "Přišel nás pokud možno tajně navštívit."

Odpovědi na jeho slova byla záplava nadávek.

"Pane Bože," vykřikl Alberto Nordi, "jestli se dostal až sem, tak policajti nebudou daleko! Musíme ho zlikvidovat a vypadnout tak rychle, jak to jen bude možný!"

Ostatní s jeho návrhem souhlasili. Jeden obr se dokonce začal zvedat. Sutter si gestem ruky zjednal pořádek.

"Jen klid, pánové. Chováte se jako vyděšení začátečníci při první policejní šťáře."

Když nastalo úplné ticho, pokračoval:

"Očekával jsem Stoneův příchod a připravil jsem se na něj. Vyroším jeho dokonalého dvojníka - androida. Za týden ho pošleme zpátky k astronefu. Předá S.D.P.P. zprávu, podle které žijí na Psaru jen ubozí primitivové, a pak se vrátí na Zemi."

"Tu záměnu pak ale musej objevit," poznamenal chlapík s tenkými rty, ve kterém Mark poznal Paula Labarge.

Sutter se ušklíbl.

"V subprostoru dojde k politováníhodné nehodě. Policie ale nebude mít důvod pochybovat o zprávě

nebožtíka kapitána Stonea, začnou pátrat v jiných slunečních systémech a my budeme mít pokoj." Obr otevřel ústa a chtěl něco namítnout, ale Sutter ho nenechal promluvit. "Je to jediné řešení!" zdůraznil. "Nezapomeňte, že jste hledaní na všech planetách Zemské Unie!" "Co uděláš s ním?" zeptal se Nordi. Sutter pokrčil rameny. "Ted' ho budu potřebovat osmačtyřicet hodin jako model. Až bude robot hotový, přenechám ho vám. Čím dřív se ho zbavíte, tím líp!" Nordi, který se zdál být mluvčím této malé skupiny, nakonec poznamenal: "To je vážně skvěle] nápad. Za pokus to stojí." Odněkud se ozval ječivý ženský hlas: "Škoda! Je to docela pěkný chlap! Měli byste mi ho na hodinu půjčit!" Ozval se výbuch smíchu, pak hlasité plesnutí poličku a opět nastalo ticho. "Příště si to dobře rozmyslíš, než otevřeš hubu," zasyčel Nordi. Pod dohledem androida opustili zajatci místnost a byli odvedeni k jiné stavbě. Sutter ukázal na jedny dveře, robot strčil Raye dovnitř a inaktivoval ho. "Takhle budeme mít jistotu, že nevyvede nějakou hloupost," usklíbl se inženýr. "Vy ted' budete mít tu čest navštívit mou laboratoř." Laboratoř bylo trochu přehnané označení velkého sálu, kde se bez ladu a skladu povaloval nejružnější materiál. Suttera překvapil Markův udivený pohled. "Já se tu vyznám a to je hlavní." Shodil ze stolu nějaké haraburdí a poručil: "Lehněte si! Vyroším dokonalý odlitek vaší tváře a trupu. Potřebuju, abyste se nehýbal, takže vás raději uspím." Obratnými pohyby naplnil injekční stříkačku žlutavou tekutinou. "Vaši levou paži!" Mark se pokusil o odpor, ale android ho připoutal ke stolu. Napjal svaly, když jehla projela kůží. Na Sutterově tváři se objevil ďábelský úsměv. "Dobrou noc, kapitáne." Náhle všechno kolem Marka obestřel černý mrak. Ztratil vědomí.

4

Pocit pálení v předloktí donutil Marka otevřít oči. Ležel na skládacím lehátku v nějaké maličké místnosti. Trvalo dobře minutu, než se mu podařilo posadit se. Bolela ho hlava a v ústech měl vyprahlo jako po pořádném flámu. Místnost osvětlovala jedna lampa, chráněná drátěnou sítí. Mark se s pomocí rukou začal zvedat. Nejdříve měl pocit, že se mu podlomí kolena, ale ze všech sil se snažil udržet se na nohou. V rohu stál automat na nápoje. Ty čtyři kroky, které k němu bylo nutno udělat, stály Marka spoustu námahy. Vypil naráz tři poháry syntetického džusu; žaludek protestoval, nakonec ale tekutinu přijal. Touha po troše čerstvého vzduchu přiměla Marka začít racionálně uvažovat. Pomalu vykročil k oknu. Nedalo se otevřít. Na horizontu se rýsoval úzký proužek světla, naznačující, že zanedlouho začne svítat. Vyčerpaný Mark klesl na postel. Na stehně ucítil píchnutí a zachvěl se. Sutter, jistý si sám sebou nebo svými drogami, mu nesebral dýku, schovanou v opasku! "Marku! Marku!" Stoneův mozek zachytil Rayovo volání, poznamenané úzkostí. "Jsem v pořádku," uklidnil ho Mark. "Jak to, že jsi zapojený?" Odpověď byla ironická a přátelská zároveň: "Kdykoliv jsi v nebezpečí, dokážu pohnout vypínačem. Ale můj laser bohužel nefunguje. Mohl bych se pokusit vyrazit dveře, nezdají se moc pevné." "Tím hlukem bychom na sebe mohli upozornit! Kde jsi?" "V buňce hned naproti tobě!" Mark zkoumal dveře. Jejich výplň byla z lehké plastické hmoty. Stone přejel prstem po ostří nože. Vypadal jako z křemene, ale byl to pevný plastotitan. Prudkým pohybem vrazil nůž až po rukojeť do dveří. Asi po deseti dalších ranách se mu podařilo vybodat okolo klíčové dírky kruh. Otevřít pak už

nedalo mnoho práce.

Chodba byla prázdná. Dvě malé lampy vydávaly slabou zář.

"Rayi, kde jsi?"

"Druhá místnost nalevo!"

Dveře byly zajištěné obyčejnou zástrčkou, takže Mark osvobodil Raye během několika sekund.

"Zmizme odsud," zašeptal Ray. "Půjdu první, pro případ, že bychom na někoho narazili."

Do tří minut se dostali ven. Mark se zhluboka nadechl teplého, kořeněného nočního vzduchu, a jeho slabost úplně zmizela.

"Musíme se dostat k modulu. Je to naše jediná možnost, jak se co nejrychleji dopravit k Neptunovi. Kde je ten hangár?"

Android ukázal na obrys budovy, vystupující z pološera. Oba muži k ní potichu doběhli a přitiskli se ke zdi.

"Obejdeme to, možná narazíme na zadní vchod."

Do hangáru se však dalo vejít jen hlavními vraty. Ray zkoumal zámek.

"Drží pevně."

"Mezi dveřmi a zemí musí být mezera, snad se do ní dají vsunout prsty. Zkusíme táhnout."

Přikrčili se a pevně uchopili spodní část křídla.

"Do toho," zašeptal Mark a napjal svaly.

Ray zmobilizoval svou obrovskou sílu a panel se začal deformovat. Suché prasknutí znamenalo, že měli štěstí - podařilo se jim vylomit celou spodní část dveří. Mark chtěl vlézt dovnitř, ale Ray ho zadržel.

"Zachytil jsem radarovou vlnu."

V tu chvíli se ozvalo ostré zvonění a hangár zalilo prudké světlo. Ray strhl Marka na zem právě ve chvíli, kdy mu nad hlavou šlehl laserový paprsek. Začali se co nejrychleji plížit pryč. Asi po padesáti metrech se Mark zvedl, chráněný silným kmenem stromu. Androidova silueta se rýsovala v záři reflektorů.

"To je k vzteku!" ozval se Mark. "Teď, když má Sutter mého dvojníka, se s námi nebudou moc mazat. Musíme se odsud co nejdřív dostat."

Oba přátelé se rozběhli do lesa. Asi po čtvrt hodině došel Markovi dech, a proto zvolnili tempo. Mezi větvemi stromů se prodíraly první sluneční paprsky.

"Musíme dál," vydechl Mark.

Uprchlíci pokračovali bez odpočinku tak dlouho, až jim slunce stálo vysoko nad hlavou.

Kapitán se rozhodl pro chvíli oddechu, aby načerpal nové síly.

"Aktivuj všechny své detektory, Rayi. Sutter nás určitě pronásleduje, protože bychom mohli překazit jeho plány."

Pohyb, kterým android odevzdaně pokrčil rameny, byl velmi lidský.

"Čeho by se bál? Nemůžeme se spojit se Zemí, a jestli zavoláme záchranný modul z Neptuna, dostane ho stejně lehce jako nás!"

"To je pravda. Počkáme, až se setmí a pokusíme se zaútočit na jejich základnu."

"Cože? Vždyť jsou v přesile a my nemáme ani pořádné zbraně! Ne, teď musíme hlavně získat čas. Lepší by bylo najít útočiště v nějaké primitivní vesnici. Jedna leží asi čtyřicet kilometrů na sever. Za pár týdnů nás budou pokládat za mrtvé a my budeme moci jednat."

"Sutter provede svůj plán a pošle na Zem falešné zprávy. Navíc se zbaví Neptuna."

"To není pravděpodobné, Marku. Vstup do lodě je chráněn automatickým obranným systémem a on nezná tajný kód."

"Zapomínáš, že se výborně vyzná v elektronice. Pro něj není problém poradit si s naším bezpečnostním systémem."

"Musíme to risknout, jiné řešení nevidím."

Ray otevřel malou schránku, ukrytou v jeho stehně.

"Ať je Sutter geniální jak chce, zásoby mi nevzal. Vezmi si tuhle výživnou tabletu, budeš potřebovat hodně sil."

Zatímco Mark pomalu cucal tabletu, android poznamenal:

"Musím říct, že se nám podařilo utéct relativně snadno."

"Až moc snadno," zabručel Mark. "Co tím chceš naznačit?"

"Divím se, že nás Sutter tak špatně hlídal. Jen jestli na nás ještě něco nechystá..."

5

Sutter, následován robotem, vešel rychlým krokem do místnosti, kam svolal všechny uprchlíky. Deset hlav se k němu otočilo, jakmile se objevil na prahu.

Zločinci nevypadali dvakrát svěže, protože za sebou měli noční pitku a obvykle nevstávali takhle brzy.

Nordi potlačil zívnutí a zahuhlal:

"Dobrý Bože, na co tohle shromáždění?"

"Musím vám oznámit nepříjemnou zprávu. Stoneovi se podařilo utéct!"

Jeho sdělení vyvolalo salvu nadávek.

"Jak je to možný?" vykřikl Nordi a jeho oči se hněvivě leskly.

"Nemohl jsem to tušit! Ten chlap byl zamčený v pokoji a dostal takovou dávku anestetik, že měl spát nejméně do oběda." "

"No a?"

Sutter bezradně pokrčil rameny.

"Jeho organismus se s drogou vypořádal mnohem rychleji než je tomu u jiných lidí. Takovou schopnost má jeden člověk z deseti tisíců a zrovna na něj jsme museli narazit. Když se probal, vyrazil dveře a osvobodil i svého androida. Nejdřív se chtěl dostat k modulu, ale bezpečnostní systém našťastí fungoval, takže se nedostal do hangáru a musel utéct do džungle."

Paul Labarge zařičel:

"Jestli nechce chcipnout hlady, hezky rychle se vrátí zpátky!"

"To je možné, ale ne jisté," poznamenal Sutter. "Stone je odborník na primitivní planety. Má jistou šanci na přežití a za pár dní může zaútočit právě v okamžiku, kdy to budeme nejméně očekávat. Znamená pro naši základnu hrozbu. Proto jsem vás sem zavolaal. Musíme si rozdělit noční hlídky."

Kourlof potřásl svou mohutnou hlavou.

"Takže budeme čekat, čím nás překvapí! Podle tvrzení, že nejlepší obranou je útok, by bylo přece lepší pustit se za ním!"

"A jak ho chceš v týhle džungli najít?" ušklíbl se Nordi.

"To by nebyl problém," vložil se do hovoru Sutter. "Abych nás ochránil před domorodci, zkonstruoval jsem dva psy - roboty. Zbývá už jen zapnout generátory. Dokážou sledovat stopu uprchlíků."

"Tak proč už jste je nepustil?" divil se Nordi.

"Kromě pořádných zubů nemají jinou zbraň. Android by je zničil celkem lehce. Musí je doprovázet ozbrojení muži."

Nordi chvíli přemýšlel se svraštělým obočím, pak se skřípavě zasmál. Obrátil se ke svým kumpánům s návrhem:

"Co byste řekli malému lovu na člověka? Při tý nudě tady by to bylo hezký rozptýlení! Připomeneme si starý časy, kdy jsme honili práskače v uličkách lásky!"

Jeho nápad byl přijat nadšenými výkřiky.

"Ať se ten prevít pořádně zapotí!" hulákal Kourlof. Sutter zvedl ruku, aby si zjednal klid.

"Jsem proti - je to nebezpečné. Běhat po lesích není na téhle planetě žádná legrace a může dojít k nějaké nehodě. Kromě toho je Stone ve výhodě, protože se na takových místech vyzná. Nerad bych, abyste se nakonec stali kořistí vy!"

Poslední slova zanikla v hurónském smíchu.

"Držte zobák," ozval se Nordi. "Zaplatili jsme vám, abyste nám pomoh' zmizet z lapáku, ne abyste nám dával blbý rady! Přiveďte ty potvory, my se zatím připravíme."

Během hodiny se bývalí trestanci vyzbrojili podle Nordiho rozkazů. Pak se objevil Sutter, který vedl dva psy - roboty. Podobali se velkým vlkům, ale jejich umělá srst měla tmavě hnědou barvu.

Nordi, obklopený svými lidmi, měl na sobě plátěnou kombinézu a vysoké boty. Na rameni se mu houpala laserová puška a za opasek zastrčil laserovou pistoli. Začal udělovat rozkazy:

"Kourlof a Labarge - každý z vás si k sobě vybere dva muže a budete sledovat psy. Jakmile zjistíme,

jakým směrem Stone uniká, Rossen, James, Danny a já sedneme do helijetu a zatarasíme jim cestu. Obklíčíme je a zábava může začít."

"Když ho chytíme, co s ním máme udělat?" zajímal se Kourlof.

Sutter pokrčil rameny.

"Bavte se, jak chcete, ale přineste mi jeho hlavu. Chci si ověřit, jestli můj nový model vypadá opravdu věrohodně."

"A jeho robot?"

"Jestli to bude možné, doneste mi jeho paměťové krystaly. Rád bych si je prohlédl."

"Nezabíjejte ho moc rychle," doporučil jim Nordi. "Ať si užije každý! Jestli ho nějaká skupina dopadne, nezapomeňte okamžitě zavolat ostatní, ať si všichni přijdou na své!"

Rozkurážení zločinci se hrnuli ven a strkali přitom do sebe jako malí kluci.

"Buďte neustále ve střehu," bručel Sutter. "Říkám znova, že bych byl radši, kdybychom zůstali tady."

"Bez obav!" křikl na něj Nordi. "Víme, co máme dělat. A pak, ten chlap je jen obyčejnej chudinka!"

Nevšiml si lehkého úsměvu, který se objevil v inženýrově tváři, a rozběhl se ke svým společníkům.

Psí roboti, přivázaní na laně, obíhali okolo hangáru. Pak se oba současně vrhli ke stromům a vyrazili směrem na sever. "Lovci" se pustili za nimi, zatímco Nordi nahlas uvažoval:

"Mají před námi zhruba tři hodiny náskok. Když vezmu v úvahu, že se v lese nepohybují tak rychle, mohli za tu dobu urazit tak deset kilometrů. My budeme mít ze začátku taky problémy, takže je dohoníme nejdříve k večeru, přinejhorším zítra ráno."

Ještě chvíli přemýšlel, a pak se obrátil k inženýrovi: "Suttere, vy nás vysadíte asi po čtyřiceti kilometrech letu."

Malá skupinka mužů nastoupila do helijetu, který zamířil k severu.

Zanedlouho Nordi ukázal na malou paseku: "Tady je to ideální!"

Helijet lehce dosedl na zem. Ještě než Nordi vyskočil z kabiny, ozval se Sutter:

"Řekněte vašim lidem, ať používají vysílačky a každou hodinu se mi ozvou, abych věděl, co se děje a nebyl zbytečně nervózní."

Nordi se rozesmál.

"Žádný strach, nejpozději ráno vám přineseme jeho hlavu na podnose!"

Upevnil si batoh na zádech a svolal své druhy. Zatímco helijet začal stoupat k nebi, Nordi zavelel:

"Ronalde a Danny, zaujměte své pozice asi kilometr na východ. Udělejte si pohodlí, protože se načekáte. My zůstaneme tady. Nezapomeňte si ale nechat zapnuté vysílačky."

6

Ray zatřásl ramenem dřímajícího Marka, který se opíral o kmen stromu, podobného pozemskému smrku.

"Moje biologické detektory reagují! Nehýbej se, rozhlédnu se po okolí z vrcholku stromu."

Android aktivoval své antigravitační zařízení a začal pomalu stoupat vzhůru. Mark zase jednou blahořečil inženýrům, kteří dokázali zkonstruovat tak dokonalý stroj. Robot pomalu mizel ve větvích a za chvíli se ztratil kapitánovi z očí.

Za necelé dvě minuty stál Ray zase na zemi a tvářil se ustaraně.

"Je to špatné," vysvětloval. "Viděl jsem skupinu šesti silně ozbrojených mužů. Mají s sebou psy - roboty a míří přímo k nám."

"V téhle situaci nás může zachránit jen útěk," vzdychl Mark.

Ostrou chůzí znovu vyrazili na cestu.

"Můžu tě vzít na záda," navrhl Ray. "Postupovali bychom daleko rychleji."

"Ne, Rayi. To by vyčerpalo tvůj generátor. Nevíme, jak dlouho budeme muset na Psaru zůstat a chci si tě uchovat v dobrém stavu. Uvidíme, jestli mají ti chlapi větší výdrž než já!"

"Půjdu první, pro případ, že bychom narazili na nějaké nebezpečné zvíře."

Asi hodinu se s námahou prodírali hustým křovím. Čas od času musel Ray přidržovat trnité větve, aby Markovi uvolnil cestu.

Náhle se před nimi objevila malá mýlina. Na jednom místě byla v okruhu asi deseti metrů půda úplně bez

vegetace. Robot vykročil vpřed, ale Mark ho hrubě strhl zpátky.

"Tserové," řekl stručně.

Tohle vysvětlení Rayovi zřejmě stačilo, protože se jen zeptal:

"Obejdeme to?"

Mark zavrtěl hlavou a na rtech se mu objevil ledový úsměv.

"Lepší bude, když na levé straně zanecháme stopu. Přenes mě pomocí antigravu na druhou stranu."

Robot bez váhání uposlechl a o necelou minutu později běželi oba uprchlíci zase dál.

"Škoda, že si to představení musíme nechat ujít."

Paul Labarge se nechal táhnout umělým psem, což mu umožňovalo postupovat rychle kupředu. Za jeho zády supěli Jöe, statný zrzek a zavalitý Korejec Kim. Po tvářích jim stékaly potůčky potu.

Náhle se pes zastavil u kořene stromu.

"Snad nechce zvednout nohu!" vyprskl Jöe.

Paul ukázal na zvalenou trávu.

"Náš přítelíček si tu chvíli poležel."

"Rád bych udělal to samý," bručel Jöe a otíral si čelo. "Proč jsme si nevzali vozidlo? Nemuseli bysme se v tomhle vedru štvát pěšky!"

"Idiote! Touhle džungli by neprojel ani buldozer."

Pes - robot otočil hlavu jako by nasával vzduch, a pak se znovu rozběhl vpřed, takže měl Labarge co dělat, aby mu stačit.

Kim a Jöe si upevnili batohy na zádech, stiskli pažby laserových pušek a vyrazili za Paulem. Měli pocit, že tenhle maratón trvá už několik dnů.

Ucloumaný Labarge nakonec rozhodl, že si chvíli odpočinou.

Jöe padl na zem a vytáhl zpod opasku čutoru s vodou. Dlouze se napil a podal láhev Kimovi. Z vysílačky se ozval Borisův hlas:

"Sledujeme pořád to psisko, ale zatím jsme na ně nenarazili. Co vy?"

"Ten chlap má ještě pořádněj náskok," odpověděl Labarge. "Za chvíli ale bude na dně, protože nemá co jíst a pít. Nemusíme se nikam hnát, vyrazíme tak za půl hodiny."

Cucali výživné tablety, pak Jöe vytáhl ze svého batohu malou lékárníčku, odkud vyndal hojivou mast a potřel si s ní poškrábané předloktí a tvář.

Labarge se zadíval na své odpočínuté společníky a dal znamení k odchodu.

Pes ho táhl dopředu tak nedočkavě, že se vzdálenost mezi ním a jeho kumpány začala zvětšovat. Náhle se před ním objevilo zvláštní holé místo. Popošel ještě několik kroků, když se mu najednou probořila půda pod nohama. To, co vypadalo jako pevná zem, byla jen důkladně zamaskovaná past. V několika sekundách v ní vězel až po pás. Ucítíl strašné pálení a vyrazil ze sebe výkřik bolesti: O kus dál se psí robot marně snažil dostat ze zajetí sesouvající se půdy.

Kim a Jöe strnuli děsem. Po celé mýtině se to hemžilo obrovskými šedými mravenci, kteří se dravě vrhli na svou kořist. Byli velcí kolem pěti centimetrů a o tom, že jsou skutečně nebezpeční, svědčila silná kusadla, vystupující z hlavohrudi.

Jöe s Kimem s hrůzou pozorovali, jak jim Labargeovy šaty mizí před očima. O několik sekund později se mravenci pustili i do kůže, a zakrátko bylo vidět obnažené svaly a šlachy. Nelidský řev oběti jim rval uši. Psa stihl stejný osud. Jeho umělá srst neodolala nájezdům dravého hmyzu, který nepohrdl ani elektrickými dráty a kovovými součástkami. Pes sebou ještě několikrát křečovitě zaškubal a začal se propadat stále níž do jemného písku.

"Strašné," šeptal Jöe. "Nemůžeme tu Paula nechat sežrat zaživa."

Nejistou rukou zvedl svou laserovou pistoli. Labargeův obličej byl už samá krev, oči a víčka zmizely. Z jeho hrdla, plného mravenců, vycházely jen slabé výkřiky.

Jöe přitiskl prst ke spoušti. Ruka se mu tak třásla, že minul cíl o víc než metr! Nakonec musel uchopit zbraň oběma rukama, aby červený paprsek jeho kamaráda zasáhl.

Konečně začalo tělo, nebo spíš kostra obalená zbytky masa, pomalu klesat do propasti. Ještě na chvíli se jim naskytl pohled na holá žebra v hrudním koši, kde se míhaly tisíce mravenců.

Pak náhle všechno hemžení ustalo a před zděšenými zraky zločinců se objevilo zase to nevinně vyhlížející holé místo. Po dramatu, který se tu odehrál, nebylo ani stopy. Past byla znovu naličená!

Jöemu se slabostí podlomily nohy, až klesl na zem. Cítil se neuvěřitelně vyčerpaný. Kimovi se nevedlo o nic lépe. Pleť jeho obličeje, obvykle nažloutlá, dostala zvláštní šedavou barvu. Vytrhl svoji vysílačku, připevněnou k opasku. Nordi se mu ozval skoro okamžitě:

"Co se děje?"

Třesoucím se hlasem začal Korejec vyprávět o strašném konci Paula Labarge.

"To bylo hnízdo tserů," vložil se jim do hovoru Sutter, který je odposlouchával. "Odtud se nikdo živý nedostane."

Nordi začal chrlit nadávky.

"To nám ten prokletej Stone zaplatí. Chci, abyste ho dostali živýho! Dáme ho těm bestiím sežrat kousek po kousku!"

Tato představa vlila zločincům do žil novou energii.

"Dožente Borisovu skupinu. Spoléhám na vás, musíte toho chlapa dostat!"

7

Setmělo se, přihlásila se noc. Džungle se rozezněla pestrou paletou zvuků, doprovázejících usínání denních tvorů a probouzení nočních predátorů. Mark postupoval vpřed pravidelným krokem. Několikahodinový pochod poznamenal výraz jeho tváře. Stružky potu zanechávaly na zaprášeném obličeji klikaté černé stopy.

"Moje detektory zatím nic neregistrují. Zdá se, že jsme nechali své pronásledovatele dost daleko za sebou. Můžeš si odpočinout."

"Dokud je ještě alespoň trochu vidět, půjdeme dál. Nikde není psáno, že se na noc někde utáboří. Psi roboti je mohou vést i potmě."

Ray mlčky přisvědčil a oba přátelé pokračovali v namáhavém pochodu. Stromy, připomínající vzdáleně duby, zmizely, vystřídány nějakým druhem mangrovníků a jakýchsi obrovských vrb, jejichž větve se skláněly až k zemi. Půda změkla, stala se houbovitou.

"To se mi moc nelíbí," mružel si pro sebe amdroid. "Vypadá to, že je před námi močál."

"Vyhnout se tomu nemůžeme, nevíme ani kam. Takže nám nezbývá než pokračovat," konstatoval suše Mark. "Jedinou útěchou nám může být, že naši pronásledovatelé na tom nebudou o nic lépe než my."

Jejich postup se viditelně zpomalil, při každém kroku museli doslova vytahovat nohy z mlaskajícího bahna. Mark toho už měl dost, ale tvrdohlavě postupoval dál se zatnutými zuby a s tváří zkřivenou námahou. Náhle Ray, který šel před ním, zapadl až po pás do tmavé husté břečky.

"Marku," vyslal robot psychickou vlnu, "připadám si jako by mě něco polykalo..."

"Vypadá to na nějaké rašeliniště nebo tekoucí písky. Použij antigrav!"

"Je zapnutý nu plný výkon a stačí to stěží na udržení v téhle pozici. Mám dojem, že se z téhle pasti nedostanu. Spotřeba energie na stabilizaci je obrovská a při tomhle režimu se můj generátor brzy vyčerpá."

Mark horečně uvažoval a rozhlížel se přitom kolem sebe. V šeru zahlédl tlustou liánu, obtočenou kolem kmene stromu. Vyšplhal se do jeho koruny a ani nevnímá, že mu načervenalá kůra rozdírá pokožku do krve. Dvě minuty mu stačily, aby odsekl parazita od jeho hostitele. Bohužel rostlinné lano bylo sotva tři metry dlouhé.

"Nemá to cenu," rezignoval Ray. "Jestli mi to hodíš, skončíš tady vedle mě; nevážíš tolik, abys mě mohl z téhle břečky vytáhnout."

Jeho přítel neodpověděl a uvázal liánu kolem kmene nejbližšího stromu. Konec lana byl teď od Raye ještě dobré dva metry. Mark si lehl na břicho a pozpátku se pomalu plazil k amdroidovi, konec liány omotaný kolem zápěstí.

"Rayi, chyt' se mě za chodidla, rychle!"

Ray se opatrně naklonil vpřed a opřel se hrudníkem o kraj blátivého trychtýře. Pomalu, po centimetrech natáhl paže před sebe. Jeho prsty se dotkly Markových mokasínů, sunuly se po nich, až se nakonec sevřely kolem jeho kotníků.

"Začni se přitahovat, Rayi."

Rostlinné lano se napjalo a zarylo se Markovi do kůže. Mladý muž měl pocit, že mu obrovská síla rve nohy z těla. Do jeho neuronů pronikly Rayiovy pocity:

"Nikdy se nám to nemůže podařit! Posunul jsem se sotva o deset centimetrů a cítím, jak trpíš."

Jeho přítel procedil přes zatnuté zuby:

"Liána drží, to je hlavní. Jedeme dál!"

Bolest v ramenních kloubech se stále stupňovala. Mark soustředil své myšlenky na poslední setkání s Elzou Swensonovou. Nechtěl, aby android vycítil stupeň jeho utrpení. Byl proto téměř překvapen, když zjistil, že robotův obličej je už na úrovni jeho lýtek. Napětí na okamžik povolilo, Rayovy ruce ho uchopily v pase.

"Pozor, Marku, ještě není vyhráno!"

Ostrá bolest mu opět projela celým tělem, měl pocit, že ho obrovská síla rve na kusy. Pak to náhle všechno skončilo: ozval se zvuk otevíraného šampaňského a Ray byl doslova vyplivnut ze smrtícího objetí. Dopadl před Marka na pevnou zem. Okamžitě ho uchopil za obě paže a přitáhl k sobě do bezpečí.

Oba muži se okamžik mlčky pozorovali a pak se Mark dal do poněkud nervózního smíchu:

"Každý doktor ti potvrdí, že natahování kostry je velice dobré pro zdraví," prohlásil žoviálně a třel si přitom bolavá ramena. "Mám pocit, že jsem vyrostl nejméně o tři centimetry."

Mark byl stejně jako Ray pokrytý tlustou vrstvou odporně vyhlížejícího bahna, ale jeho oči svítily radostí. Android odvázal liánu od kmene stromu a omotal si ji kolem těla.

"Kdo ví, třeba se nám ještě může hodit?"

Na džungli se definitivně snesla noc.

"Odes mě radši kus dál od toho svinstva. Po tom všem máme nárok na odpočinek."

O tři minuty později složil Ray svého druha na travnatý palouk, relativně suchý, kterým protékal malý potok. Umožnilo jim to částečně smýt z těla bahnitou slupku.

"Moji předkové používali bahenní zábaly na léčení revmatismu," komentoval Mark ironicky jejich situaci. Android se zvedl a chvíli otáčel hlavou všemi směry. "Moje detektory neregistrují žádné biologické vlny. Naši pronásledovatelé by tedy měli být ještě dost daleko. Myslím, že to můžeme risknout a rozdělat si malý oheň, odradí to noční dravce."

Mark se natáhl do mechu. Byl dost vyčerpaný a do lýtek ho chytaly křeče.

Ray mu s účastí podal výživnou tabletku a hučel si přitom: Potřeboval bys něco pořádného k jídlu, nehledě na to, že zásoba našich koncentrátů se rychle tenčí.

Sesbíral suché chrástí a vybral z něho nejtenčí větvičky na rozdělení ohně.

"Naštěstí u sebe mám zapalovač, takže nemusím hledat silex. V tomhle podivném lese ho asi moc nebude." Zazářil malý plamínek, který se však pod energickým foukáním androida rychle rozhořoval. Zapraskaly větvičky. Mark cítil, jak ho zaplavuje příjemná malátnost.

"Marku! Vstávej, rychle!"

Pozemšťan byl okamžitě na nohou. "Co se děje?"

"Podívej se na sebe!"

Desítky velkých pijavic přísátých na jeho kůži se vlnily v podivném rytmu. Ray už natahoval ruku, aby zbavil svého přítele odporných hostů, ale Mark ho zarazil.

"Ne, takhle ne, Znáš dobře tyhle bestie: když je vytrhneš, vyrveš s nimi i kousek kůže. Vzniklá rána pak dlouho krvácí, protože slinné žlázy pijavic vylučují protisrážlivou substanci."

"Přece je nenecháš, aby se celou noc cpaly tvou krví?"

"To mě ani nenapadne. Vezmi nějaký oharek a musíš je jednu po druhé vypálit. Pustí se, aniž by napáchaly nějakou škodu. Takhle to dělají všichni domorodci."

Ray pracoval dlouho, pečlivě, ale velice účinně. Ve vzduchu bylo cítit pach spálené kůže. Když skončil, Mark si ještě chvíli třel levé předloktí, kde stále cítil bolestivé místo.

"Ten mizera Sutter neumí pořádně píchnout ani injekci. Jen aby se mi ještě od té jeho staré jehly neudělal absces."

"Teď si konečně odpočiň," řekl Ray. "A půjč mi svůj nůž, budu si ještě chvíli s něčím hrát."

Marka probudila příjemná vůně, která mu pronikla do nosu. Začínalo svítat. Ještě rozespálý pozemšťan se posadil a spatřil Raye, jak na improvizovaném rožni opéká kus masa.

"Podobá se to trochu přerostlému králíkovi. Ulovil jsem ho, když se plížil k potoku, aby se napil. Už bude skoro hotový. Takže máš ještě čas opláchnout se trochu vodou a úplně se probrat."

Android odtrhl obě zadní stehna zvířete a podal je příteli.

"Jez pomalu, žádný spěch! Chci ještě našim přátelům připravit pár malých překvapení. Zůstanu s tebou v psychickém kontaktu. Kdyby se ti něco nezdálo, zavolej mě."

Podal mu dvě primitivní napodobeniny dřevěných oštěpů.

"To je všechno, co jsem dokázal vyrobit. Špice jsem opálil v ohni, aby byly tvrdší."

Potom zmizel poklusem v houští, aniž by bral na vědomí ostré trny, které se otíraly o jeho tělo.

Vyhladovělý Mark se hltavě pustil do "králíka". Maso bylo tuhé, bez chuti a nedopečené, ale po dvou dnech půstu, přerušovaného pouze výživnými tabletkami, mu to připadalo téměř jako hostina.

Když utišil hlad, padl na něho neklid. Zdálo se mu, že Ray už je pryč celou věčnost.

"Už jsem zpátky," zaznělo mu téměř u ucha, takže leknutím poskočil. Ray se vynořil z houští za jeho zády. Zbytky zaschlého bahna, kterými bylo olepené jeho tělo, mu dodávaly děsivý vzhled.

"Naši pronásledovatelé jsou ještě daleko, každopádně mimo dosah mých detektorů," hlásil s uspokojením. "To není důvod, abychom se tady rekreovali celý den," opáčil zbytečně ostře Mark, vyvedený z rovnováhy předchozím leknutím.

Ray sebral zbytek pečeného masa a zhltl jej takřka naráz. Za jeho jícnem byla dutina, kde se potrava téměř okamžitě rozkládala a takto získaná energie, i když minimální, šetřila energetické výdaje generátoru. Ty však byly během posledních hodin tak veliké, že by je nenahradil ani celý kotel jídla.

8

"Borisi, jste připraveni?"

Nordi neměl právě nejlepší náladu a jeho vzteklý hlas rezonoval v mikrofonu radiového pojítka.

"Chlapci se ještě ani pořádně neprobudili," bručel otráveně Kourlof.

"Řekni jim ať sebou hodí, pokud chtějí večer spát ve svých postelích. Musíme ty parchanty chytit ještě dnes. Sutter vám veze helijetem zásoby."

Novinka poněkud pozvedla mužům náladu. Nevypadali dvakrát dobře: všichni měli opuchlé oči a únavou poznamenané rysy. Ačkoliv si zorganizovali střídání hlídek, nikdo téměř nezamhouřil oko. Noční džungle byla přeplněna bezpočtem nejrůznějších zvuků, stejně záhadných jako znepokojivých.

Tony, hnědovlasý dloubán s nic dobrého nevěstícím pohledem, vrčel:

"Jediné, co mě trochu spravuje náladu, je pomyšlení, že ten hajzl před námi na tom musí být ještě hůř než my. Chtěl bych být první, kdo mu srovná ksicht za tohle naše trmácení."

Přílet helijetu přerušil vodopád jeho nadávek. Otevřely se dveře pilotní kabiny a inženýr seskočil na zem.

"Vyložte kontejner. Máte tam teplé jídlo a nové konzervy na cestu."

Zavolal psa, otevřel krytku na jeho hřbetě a pozorně si prohlédl záznamové zařízení plné různých údajů:

"Stone je asi osm kilometrů na sever odtud. Dokázal si udržet původní náskok. Jestli ho chcete chytit ještě dnes, musíte sebou trochu víc mrsknout. Buďte přitom ale opatrní. Tahle džungle je nebezpečná a Stone je specialista na primitivní planety. Je tedy v jisté výhodě. Konec konců, všichni víte, že jsem od začátku s touto akcí nesouhlasil."

Aniž by čekal na odpověď, vrátil se do svého stroje.

"Necourejte se s tou snídání," rozčiloval se Boris. "Slyšeli jste inženýra, máme před sebou ještě slušnou procházku."

Reakcí bylo nespokojené mručení.

"Proč se honit? Jestliže tenhle zatracený Stone bude pokračovat dál na sever stejným směrem, musí narazit na Nordiho nebo Rosena. A ti se o něho už postarají," zašklebil se Karl, velký blondák s výraznými rysy.

Kourloff s námahou potlačil narůstající vztek: "Alespoň občas bys měl použít tu fazoli, co máš místo mozku. Podívej se pořádně na ten zrasený les. Dvacet metrů od nás by mohl projít celý regiment a

vůbec si toho nevšimneme. Naši přátelé jsou jen čtyři a těžko mohou uhlídat několik kilometrů široký úsek. Jestli jim Stone projde, budeme se za ním muset štvát celý dlouhý dny. Pro Nordiho je to otázka principu. Nikdy se nesmíří s tím, aby mu kořist unikla, zvláště po tom, co se přihodilo Paulovi. Ale jestli se chceš vzepřít šéfovi, je to konec konců tvoje věc. Já osobně si myslím, že všechny bestie obývající tuhle planetu jsou méně nebezpečný, než on."

Karl byl natolik inteligentní, že pochopil, odkud mu hrozí větší nebezpečí.

"O.K. Borisi, máš pravdu! Jdu s tebou!"

O necelou půlhodinu později už byla malá kolona na cestě. Opatrný Kourloff naprogramoval psiho robota, aby postupoval přijatelnou rychlostí. Chtěl udržet skupinu pohromadě a vyhnout se častému čekání na opozdilce.

"Dávejte pozor, vzpomeňte si na hnízdo tserů. Tony, ty jdi jako první, Karl bude uzavírat kolonu. Na příští zastávce vás vystřídají Jöe a Kim."

Celé dvě hodiny pochodovali bez větších problémů, vyhýbajíc se trnitým keřům. Psi robot postupoval přímo, netečný k ostrým bodcům rostlin. Naštěstí pro lidskou část trestné výpravy houština viditelně prořídla, půda pod jejich nohama však byla čím dál vlhčí a houbovitější.

"Už aby byla pauza," dožadoval se Jöe, který kráčel vedle Tonyho. "Říkám si, jak může tahle mašina sledovat nějakou stopu v tomhle moři chlorofylu. Jak můžeme vědět, že nás vede dobře?"

Tony pokrčil odevzdaně rameny. Už toho také začínal mít dost, ale nechtěl to na sobě dát znát.

"Sutter není žádný amatér a jeho výtvořiny jsou perfektní. Konec konců nám to dokázal, když nám pomohl uprchnout z lochu. Bez něho bys dodnes čuměl na zdi svojí cely. Já osobně dávám přednost pachu týhle džungle před dezinfekčním smradem ve vězení."

"V tomhle s tebou souhlasím, i když nás to na druhou stranu přišlo na pěkný balík."

"Pořád ti ještě zůstane dost, aby sis mohl užívat života, až se dostaneš na nějakou civilizovanou planetu. V base ti byly prachy houby platný. Proto nemůžeme připustit, aby tenhle zmetek Stone překazil naše plány, naši budoucnost."

Končetiny psiho robota se bořily stále častěji a hlouběji do koberce listí. Náhle zmizel celý, aby se vynořil o několik metrů dál, tělo pokryté slizkým bahnem. Učinil ještě několik marných pokusů postupovat vpřed a pak definitivně zmizel ve směsici tlejícího listí a bláta.

Tony se prudce zastavil, ale zezadu do něho narazil Jöe, který mu kráčel v patách. Srážka byla tak prudká, že Tonyho odmrštila vpřed, do míst, kde před okamžikem zmizel poprvé čtyřnohý automat. Jde zavravoral, uklouzl a po marných pokusech udržet rovnováhu se rovněž svalil na zem. To, co na první pohled vypadalo jako pevná zem pokrytá vrstvou listí, se pod oběma muži roztoupilo a oni se ocitli v bahnité břečce. Rayovi se dokonale podařilo zamaskovat místo, které se jemu samému málem stalo osudným.

Jöe se zoufale pokusil zachytit trsu trávy, který však pod jeho vahou téměř okamžitě povolil. Přesto mu tento neúspěšný pokus nakonec zachránil život. Boris, který na okamžik strnul překvapením, rychle zareagoval. Padl koleno na kus pevné země vedle zrádného bahniska a chytil svého druha za ruku.

"Karle, Kime, rychle, pomozte mi ho vytáhnout!"

Spojeným úsilím se trojici podařilo vyprostit Jöea z bahnité pasti. Nechali ho ležet a pohledem hledali Tonyho. Zoufalé zmitání ho vzdálilo na dva metry od pevného břehu. Nad černou hladinou už vyčnívala jen jeho hlava. Na krátký okamžik se ještě objevila jedna paže, která se křečovitě snažila zachytit neexistující opory. Nebožák řval hrůzou. Pak náhle křik umlkl. Tonyho obličej zkřivený děsem zmizel ve smrduté kaši.

Zkoprnělý Kourloff se nevěřícně díval na místo tragédie. Jeho mohutná postava se otřásala křečovitým, neovladatelným chvěním. Teprve za chvíli se přinutit vzít do ruky vysílačku a zavolat Nordiho.

"Naše zvěř je mazanější, než jsem si myslel," reagoval na jeho zmatené hlášení Nordi.

"Jak to, to přece byla nešťastná náhoda," namítl Boris.

"Nevěřím na náhody, tím spíš na nešťastné."

"Ten chlápek je tam třeba taky, na dně, pokud to nějaké dno vůbec má."

"Nebudu mít klid, dokud neuvidím na vlastní oči jeho mrtvolu. Takže pokračujte v lovu."

"Ale jak? Ztratili jsme i toho mechanického čokla."

V tom okamžiku zasáhl do rozhovoru Sutter.

"Právě se mi podařilo zkompletovat dalšího psiho robota. Najděte nějaké volnější prostranství, abych tam mohl přistát s helijetem a za chvíli jsem u vás. Mějte se ale na pozoru! Stone mohl nastražit ještě další léčky."

Boris se obrátil ke svým druhům:

"Slyšeli jste rozkazy. Kim půjde první a bude mít oči na stopkách. Karl pomůže Jöeovi, kdyby měl nějaké problémy s chůzí."

Skupinka znovu vyrazila. Kim postupoval pomalu, opatrně zkoušel nohou terén před sebou, nahlížel i do houští a pod větve stromů. Po půlhodině, když nic podezřelého neobjevil, poněkud zrychlil tempo. Jde, který se už vzpomatoval z prožité hrůzy, proklínal odporný zápach vycházející z bahna na jeho těle.

Náhle Kim znehybněl.

"Co se zase ksakru děje?" zaklel Kourloff.

Korejce s vítězoslavným úsměvem ukázal na tenkou liánu napnutou napříč stezky. Pokynul ostatním, aby trochu ustoupili, uchopil uschlou větev a hodil ji opatrně před sebe. Liána byla spouštěcím mechanismem další nástrahy. Ozvalo se lámání větví a seshora se k zemi zřítíl kmen stromu vážící dobrý metr. Nebýt Kima, nacházeli by se v tom okamžiku právě na místě jejího dopadu.

Kim se dal do ironického smíchu.

"Tenhle Stone je sice mazanej, ale zase ne tolik, abych mu to zbaštil."

Potom, sám se sebou navýsost spokojený, vyrazil znovu vpřed. Ušel sotva několik kroků, když se náhle jiná liána ovinula jako had kolem jeho kotníku a on se ocitl ve vzduchu. Ohromený Boris sledoval, jak se napřimuje vrcholek stromu, ke kterému byla liána uvázána. Tělo Kima prolétlo jako kyvadlo vzduchem a narazilo prudce do kmene velkého "dubu". Úder sám o sobě by zřejmě nebyl smrtelný, kdyby zlomyslná ruka, která nastražil tuto past, neumístila v místě nárazu ostrý kůl. Korejec se na něho nabodl jako motýl na špendlík. Následovalo smrtelné zachroptění a pak se rozhostilo zlověstné ticho.

"Dvojnásobná léčka," vyrazil ze sebe konečně Kourloff. "Tenhle prokletej agent nás postupně zlikviduje všechny."

Zdecimovaný zbytek trestné výpravy, hystericky reagující na každý podezřelý šramot, dorazil asi po čtvrt hodině chůze k malé mýtině. Na břehu potoka, který jí protékal, doutnalo dohasínající ohniště.

"Ten gauner! Dokázal dokonce najít způsob, jak něco ulovit a nacpal si břicho."

Netrvalo dlouho a vedle nich přistál helijet. Vystoupil z něho Sutter, doprovázený novým psím robotem.

"Uprchlík míří stále na sever. Upozorněte Nordiho, že tak asi za tři hodiny by měl dorazit na jejich úroveň!"

Hodil Borisovi láhev whisky.

"Řekl jsem si, že budete mít zapotřebí nějaký pořádný životabudič. Varoval jsem vás: tenhle chlapík je profesionál a navíc se pohybuje v prostředí, které mu není neznámé."

Jeho protějšek sevřel své obrovské pěsti až mu zmodraly klouby.

"Přisahám vám, že ho chytím. Chci, aby chcípal pomalu, pomaloučku, před očima nás všech."

Inženýr lhostejně pokrčil rameny.

"To je váš problém. Já mám před sebou ještě spoustu práce. Tady, vezměte si to, přinesl jsem nějaké náhradní oblečení pro Jöea."

Nastoupil do stroje, který se hned nato vznesl. Boris se otočil a nevrle pobídl své druhy:

"Tak vstávat a jde se!"

"Ještě moment," protestoval Jde. "Dáme si nejdřív panáka. A musím se taky převlíknout."

Zul si boty a stáhl ze sebe kombinézu prosáklou zasychajícím blátem. Potom se vkleče naklonil nad potok a začal si drhnout tělo.

"Pane Bože, co to je? Kde se tady vzaly tyhle bestie?" zařval najednou.

Celé jeho tělo bylo poseto pijavicemi. Sály krev tak zběsile, že rostly přímo před očima.

Ovládaný směsicí hrůzy a hnusu začal nešťastník rvát parazity ze svého těla plnými hrstmi.

"Počkej, neblázni," snažil se ho uklidnit Boris. "Poradím se se Sutterem."

Jöe se už ale přestal ovládat. Válel se po zemi a snažil se tímto způsobem zbavit nezvaných hostů. Z každé ranky po pijavici mu však vytryskl malý gejzír krve a za chvíli bandita vypadal, jako by ho někdo

postříkal červeným sprejem.

Hrozivé zavrčení přimělo Kourloffa, aby se otočil. Několik kroků od něho stál obrovský panter s nádherně namodralou srstí. Nozdrami nasával pach krve přicházející od Jöea.

"To je gritex! Střílej!" zařval Boris na Karla.

Karl byl nenadálým zjevením tak ohromen, že zareagoval o sekundu později než bylo třeba.

Zadní tlapy šelmy se napjaly jako pružina a gritex prolétl vzduchem jako střela. Těžké tělo dopadlo přímo na Jöea, který se marně pokusil o únik. Ostré tesáky se s děsivou přesností zařaly do krku nebožáka. Ozvalo se praskání drcených kostí.

Karl s namířenou zbraní se neodvážil vystřelit, aby nezasáhl svého druha. Šelma zvedla hlavu, pysky rudé od krve své oběti a z hrdla se jí vydralo temné zařvání. Mělo varovat každého opovázlivce, který by chtěl rušit její hostinu.

Karl se konečně odhodlal vystřelit. Rudý paprsek zasáhl gritexe přímo mezi oči. Zvíře na zlomek vteřiny znehybnělo a pak se bezvládně zhroutilo na tělo své kořisti.

9

Mark postupoval kupředu pravidelnou chůzí. Věděl velmi dobře, že při dlouhých pochodech je důležité nasadit správné tempo a udržovat pravidelný rytmus. Jedna myšlenka ho však stále znepokojovala. Jak se zbavit smečky pronásledovatelů a hlavně, jak varovat Khova?

Les prořídnut a půda pod nohama byla teď už méně nasáklá vodou. Ray se zastavil, obličej upřený k obloze.

"Nad námi krouží helijet."

Mark se přitiskl ke kmeni nejbližšího stromu a znehybněl. Už také zaslechl svist rotorů. Stroj, vedený zkušenou rukou, přistál asi dvacet metrů od místa, kde se ukrývali uprchlici. Seskočil z něho android s dezintegrátorem v ruce namířeným na Marka. Hned po něm se objevil Sutter. Na rtech mu pohrával ironický úsměv.

"Jste v lepší kondici, než jsem si myslel."

Mark, všechny svaly stažené napětím, zůstal nehybný. Věděl, že proti svému protivníkovi nemá v tuto chvíli žádnou šanci. Inženýr výsměšným tónem pokračoval:

"Chtěl jsem vás jenom upozornit, že Nordi vám asi deset kilometrů na sever odsud nastražil past. Nerad bych, abyste zmizeli ze světa příliš brzy."

Když se nedočkal odpovědi, pokračoval:

"Víte dobře, že by mě udělalo nesmírnou radost vidět vás umírat, ale chci, abyste věděl, že zároveň každý okamžik vaší ubohé existence mě v tuto chvíli dělá neocenitelnou službu. Velice zručně se vám už podařilo zlikvidovat čtyři z vašich pronásledovatelů. Není to špatný výsledek, ale čekám od vás víc. Osm z deseti by se mi jako skóre už docela zamlouvalo."

"Proč?" neudržel se Mark.

Sutter se krátce cynicky zasmál. Jeho černé oči zářily zlověstnou radostí.

"Za osvobození těch zločinců jsem požadoval platbu předem, což mě umožnilo přístup k ukryté kořisti každého z nich. Pak jsem si řekl, že by bylo trestuhodné spokojit se s drobtý, když mohu mít všechno. Oni to zatím samozřejmě netuší, nevědí, že jejich ulité prachy už zmizely ze svých úkrytů. Proto nemám nejmenší chuť dovolit jim, aby se vrátili na nějakou civilizovanou planetu Pozemské Unie."

"Stačilo by přece požádat vašeho androida, aby je zlikvidoval!"

"Zatím se mi nepovedlo shromáždit dost peněz, abych mohl uskutečnit své plány: stát se absolutním vládcem nějaké planety. Potřebuji, aby můj obchod s uprchlými trestanci na objednávku ještě nějaký čas pokračoval. V kriminálech se zprávy šíří velice rychle, mnohem rychleji, než si dovedete představit. Znam to z vlastní zkušenosti: díky vám jsem tam musel strávit dlouhé měsíce. Ted bych ze všeho nejméně potřeboval, aby někdo pokazil mé renomé důvěryhodného zprostředkovatele. Nikdo mě nemůže dávat za vinu nehody, které se těmto mužům přihodily během vašeho pronásledování. Ostatně každý ví, že jsem se jim to snažil rozmluvit. Stačí, když přežijí dva nebo tři, kteří by to dosvědčili..."

Sutter se podíval na hodinky a pokračoval ve svém ironickém monologu:

"Přes neobyčejné uspokojení, které mi působí tato konverzace, se budu muset vrátit na základnu.

Nechtěl bych, aby někdo objevil časové nesrovnalosti v mém pracovním harmonogramu. Až budete umírat, může vás těšit vědomí, že jste pomohli k uskutečnění mého životního díla. Až se stanu stejně bohatý a ještě mocnější než vaše přítelkyně Elsa Swensonová, dopřeju si to potěšení úplně ji zruinovat a potom ji zabít. Sbohem!"

Pod ochranou svého androida nastoupil Sutter do helijetu a odstartoval, zanechávajíc na místě Marka třesoucího se zlostí.

"Mně se od začátku zdálo, že náš útěk byl až příliš snadný."

"Nenech se zaslepit vztekem, to je přesně to, co by si Sutter přál. Teď je nejdůležitější zůstat na živu. Uhneme trochu doprava, abychom se vyhnuli léčce."

Nordi zuřil:

"Jak je tohle možné? Kdyby tudy ti všiváci prošli, musel bych je objevit. Důkazem je, že i o vás jsem už věděl dobrou půlhodinu."

Krátce předtím se Karl a Boris připojili ke skupině, která zde číhala na uprchlíky.

"Nepřišli jsme k vám po stejné trase jako šel Stone. Podle stopy, kterou sledoval pes, musel ten mizera projít asi sto metrů nalevo od vás."

"Jaký tak asi může mít náskok?" funěl vzteky Nordi. "Těžko říct. Nejméně tři hodiny: zdrželi jsme se smrti našich přátel," vysvětloval Karel.

"Připravit ty nástrahy mu určitě zabralo nějaký čas. Jsem přesvědčen, že musí být mnohem blíže, než si myslíme. Vyrážíme okamžitě."

Kourloff, který doufal, že si trochu odpočinou, se zatvářil znechuceně.

"Potřebovali bychom alespoň krátkou přestávku. Jsme už skoro na dně."

"Musí mít pocit, že jsme mu stále v patách, aby neměl čas připravit nám další nepříjemná překvapení."

"Proč se takhle štvát? Ten blázen je schopnej vléct nás za sebou pěšky napříč celým kontinentem.

Nebylo by moudřejší vrátit se na základnu a zorganizovat strážní službu, jak to navrhoval Sutter?"

Nordi rezolutně zamáčkl cigaretu, kterou si právě zapálil.

"V žádném případě. Za prvé jsem si přísahal, že ho musím vidět chcípat. Za druhé se ho musíme zbavit, protože živý nám bude pořád nebezpečnej. Nemůžeme žít pod stálou hrozbou, že se plíží za stěnami našich ubikací, a chystá se podřezat nám krky až budeme spát, nebo nás napadnout, jakmile vystrčíme nos ven."

"Jdeme!" uzavřel Boris, "ale mějte stále na paměti, že tahle prokletá džungle není žádnou rajskou zahradou!"

"To vím taky. Naprogramuj toho čokla, aby šel pořád alespoň pět kroků před námi."

Uběhlo několik hodin. Stále stejně obtížný pochod, pomalý, monotónní. Muže ovládl jistý druh malátnosti z únavy, kterou trpěla jak jejich těla, tak mozky.

Na čele skupiny nyní kráčel Rossen. Byl to hubený dlouhán s pavoučíma nohama. Danny, malý a obtloustlý, musel udělat dvakrát tolik kroků, aby mu stačil.

Z obrovského stromu vedle stezky visela tenká bílá vlákna. Rossen je nedbalým pohybem ruky rozhrnul. V tom okamžiku na jeho ramena dopadla tmavá hmota, až se zapotácel. Na šíji ucítil nesnesitelné pálení. Chtěl vykřiknout, ale z jeho hrdla nevyšel žádný zvuk... Dany vrazil do těla svého kamaráda. Ani on neměl čas vykřiknout. Bolest... ochromení... Obrovský černý otvor...

Nordi s hrůzou v očích pozoroval dva obrovské pavouky, kteří měli téměř metr v průměru. Jejich červenooranžová těla ostře kontrastovala s osmi nohama s ježícími se černými chlupy.

Jakmile dopadli na svou kořist, zabořili do jejího krku jedové zuby. Těla nešťastníků sebou ještě několikrát v agonii zaškubala, pak znehybněla.

Výstřel z laseru urval jednu chlupatou nohu. Následovala hustá palba z dalších zbraní. Jeden z pavouků, rozběsněný četnými zásahy, udělal několik neobratných kroků směrem ke svým nepřátelům, a ti se dali na překotný ústup.

Přesto však o pár sekund později vytryskly z ústí hlavní další svazky paprsků. Soustředěná palba roztrhala netvora, blížícího se k pozemšťanům, doslova na kusy. Rozmetané pozůstatky se nepřestávaly

trhavě zmítat.

Nenávist mužů byla přinejmenším stejně velká jako jejich strach a tak přenesli palbu i na druhou nestvůru, která stále ještě držela svou kořist.

"Střílejte do koruny stromu," zařval Nordi. "Jsou tam ještě možná nějaké další bestie."

Čtveřice pološílená hrůzou a nenávistí páčila až do vyčerpání energetických zásobníků svých zbraní. Ze stromu zbyla jen hromada ohořelých větví.

"Zachytil jsem zvuk laserů," hlásil Ray.

Na jeho tváři se objevil velice lidský úsměšek.

"Narazili na arxe. Podle hustoty střelby soudím, že naši pronásledovatelé jsou maximálně čtyři."

"Náš drahý Sutter má opět o něco větší majetek," zasmál se poněkud trpce Mark. "Jak jsou daleko?"

"Nejméně tři hodiny pochodu. Můžeš si dopřát malou pauzu. Kousek odsud teče potok."

Ušli ještě sto metrů a narazili na malou bystřinu vlévající se do jezírka. Vodní hladinu pokrývaly nádherné květy. Podobaly se obřím leknínům, o průměru několika metrů, z jejich středu vyrůstaly drobné pestrobarevné korunní plátky. Tmavozelené listy se ve vánku lehce zachvívaly.

"Gasp," zahučel si pro sebe Mark.

Ray s úsměvem lehce přikývl. Pozemšťan se posadil na zem a dal si do úst výživnou tabletku, kterou mu android podával.

"Nejde mi na rozum, jak nás mohl Sutter dnes ráno objevit. Věděl úplně přesně, kde se ukrýváme."

"Myslím na to celou tu dobu," přidal se starostlivě Ray. "Navíc mi není jasné, jak mohou psi roboti bez zaváhání sledovat naši stopu. Biologické detektory nemohou mít tak velký dosah a citlivost. Zkontroloval jsem dokonce všechny své elektronické obvody, abych se přesvědčil, že s sebou nevláčím nějaký vysílací zdroj, který by naše pronásledovatele naváděl."

Mark si mechanicky třel předloktí, které ho stále ještě bolelo. Potom najednou přestal a uhodil se do čela.

"Rayi, jsem děsný pitomec!"

Ohmatal si malý otok na předloktí, vzal dýku a rozhodným pohybem nařízl začervenalou kůži. Mezi zářivě červenými kapkami krve se objevila malá lesklá kulička, sotva centimetr v průměru. Uchopil ji mezi ukazováček a palec.

"No a máme to, tady je naše štěnice. Sutter využil mého nuceného spánku a umístil mi to pod kůži."

"Podej mi ji, já ji zničím," napřáhl Ray ruku.

Mark s úsměvem zavrtěl hlavou.

"Bude se nám hodit."

Zvedl se a popošel k jezírku. Přesně vypočítaným gestem hodil kuličku do vody, několik centimetrů od listů obřích leknínů.

"No a je to. Naši přátelé zažijí zase jedno příjemné překvapení. Postará se o něj náš krásný gasp."

10

Nordi, zbrocený potem a zrudlý námahou, postupoval klopýtavě vpřed. Pouze jeho ješitnost a přehnaná ctižádost ho nutily pokračovat v tomto nesmyslném lovu. Znepokojeně pozoroval slunce, sklánějící se pomalu k obzoru. Bylo mu čím dál jasnější, že nemá žádnou šanci ukončit štvanici dřív než přijde noc. Skupina dorazila na břeh jezírka pokrytého velkými květy.

"Přestávka deset minut," vyrazil přerývaně její velitel.

James, obr s tělem zarostlým černými chlupy a s nízkým čelem, odepjal z opasku polní láhev a podal ji Nordimu. Oba pocházeli ze stejné vesnice na Sicílii a James znal Nordiho od dětství. Již tenkrát mu dělal osobní stráž. Celá léta s ním potom sdílel stejný osud, včetně pobytu na galejích.

"To je zvláštní," ozval se Boris. "Ten pes se tváří jako by chtěl jít přes vodu. Že by naše kořist uměla kráčet po vodní hladině?"

Nordi se vztyčil s namířenou zbraní.

"Nejspíš se ukrývá ve vodě, mezi těmi lekníny, myslí si, že nás převezde. Rozmístěte se podél břehu.

Karle, pusť toho čokla! Jamesi, ty jdi za ním!"

Psí robot se vrhl do vody, která byla v těch místech mělká, následován obrem. Ten se vyhoupl na velké listy, které, jak se zdálo, bez problémů unesly jeho váhu. Potom náhle to, co vypadalo jako nádherná nehybná rostlina, ožilo. Z vody bleskově vystřelily dlouhé lodyhy a ovinuly tělo muže i psa. James se snažil udržet rovnováhu, potom ale zakolísal a padl celým tělem na široké listy. Ty kolem něho okamžitě vytvořily jakýsi kornout, ve kterém téměř celý zmizel. Uši drásající řev pomalu slábl, zatímco nad hladinou se objevil nahnědlý obláček dýmu.

Trávící šťávy masožravé rostliny, obsahující silné kyseliny, se daly do díla. Trhavé pohyby otrásaly obří vegetací. Na zlomek sekundy se v zelené spleti objevila lidská ruka, nebo spíše to, co z ní zbylo - kosti a několik šlach. Nelidský řev náhle vystřídal tlivé ticho. Mužům pronikl do chřipí kyselý dráždivý zápach. Uplynulo celých deset minut, aniž by se oněmělí diváci pokusili o jediný pohyb. Potom se listy s majestátní pomalostí znovu rozvinuly po klidné vodní hladině. Zase to byla jenom obyčejná rostlina, nesmírně krásná.

Pozemšťané upírali nevěřící pohled na místo, kde byli ještě před chvílí James a pes. Nezůstalo z nich nic. Ani jediná kost, ani kousek oděvu. Dokonce i kovové součásti z psího robota zmizely, rozpuštěny a pohlceny masožravou květinou.

Nordi s šíleným výrazem v obličeji stiskl spoušť své zbraně. Laserový paprsek proděravěl některé části rostliny, která však na útok nikterak nereagovala. Boris položil ruku na rameno svého přítele.

"Nemá to cenu. Stejně by se nám nepodařilo zničit ji celou."

Nordi sklonil ruku s laserovou pistolí a jeho ramena bezmocně klesla.

"Máš pravdu. Zavolej Suttera!"

Helijet přistál před hlavní táborovou ubikací. Vyšla z ní velká blondýna plných tvarů a vrhla se směrem k Nordimu, aby ho objala.

"Oh, jsem tak ráda, že tě zase vidím. Měl jsi dobrý lov? A kde jsou ostatní?"

"Vlez mi na záda! Promluvíme si o tom později!"

Protože vypadala, že se nedá jen tak odbýt, odstrčil ji od sebe a odsekl:

"Počkej i s tvými kamarádkami v baru!"

Potom spolu s Borisem a Karlem zamířil rázným krokem ve kanceláři Suttera. Naplnili si sklenice, zatímco inženýr před nimi na stole rozložil letecké snímky oblasti.

"V tomhle místě jsme ztratili Stoneovu stopu."

"Třeba ho ta příšerná rostlina taky sežrala?" namítl Karl.

"To není příliš pravděpodobné," nesouhlasil Nordi. "Musel vědět, co je to zač a k vodě se nejspíš ani nepřiblížil."

Sutter byl zjevně rozmrzelý. Nemohl jim vyprávět o vysílači ukrytém pod kůží uprchlíka, aniž by tím vzbudil podezření svých společníků. Přitom skutečnost, že minivysílačka se nacházela ve vodě, potvrdzovala, že její nositel ji objevil. Kdyby rostlina uprchlíka pohltila, zničila by i kapsli ukrývající vysílač.

"Už nemám žádného psího robota a k sestrojení dalšího bych potřeboval několik týdnů," povzdechl si otráveně.

"Nebudeme čekat, až se sem ten mizera vrátí," vybuchl Nordi.

Sutter si dlouho prohlížel mapu.

"Dobře ví, že se teď máme na pozoru. Proto si myslím, že dá pár dní pokoj. Pokud se mu ovšem podaří přežít. Dokonce ani pro něho není džungle žádným idylickým prostředím. Proto se velice pravděpodobně pokusí najít útočiště ve vesnici, na kterou narazí tady v těch kopcích," ukázal prstem na mapu. "A právě tam si na něj musíme počíhat."

"A co když se mylíme a on se během naší nepřítomnosti vrátí sem?" namítl Boris.

"Právě jsem skončil s úpravou androida, které bude milému kapitánovi více než rovnocenným protivníkem. Naprogramuji ho tak, aby vykonával nepřetržitou strážní službu okolo hangáru. To je jediné místo, které může našeho muže momentálně zajímat. Robot bude vyzbrojen dezintegrátorem, takže v tomto ohledu se nemáme čeho obávat."

"Pomsta je sice krásná věc," skočil mu do řeči Karl, "ale ne na úkor opatrnosti. Proč odsud nezmizíme"

ted' hned?"

"To nejde," odvětil suše Sutter. "Můj astronef přiletí nejdřív za šest dnů, s pěti novými uprchlíky na palubě. Navíc příprava vaší nové identity zabere také nějaký čas. Nezapomínejte, že Vesmírná policie po vás stále intenzivně pátrá."

"Co tedy navrhuje?"

Sutter po krátkém váhání odpověděl:

"Během osmačtyřiceti hodin obsadíme vesnici."

"Myslíte, že ti primitivové se nebudou bránit?" "Když to nepůjde jinak, tak je všechny zlikvidujeme. Použijeme dva helijety a bude nás doprovázet můj android s dezintegrátorem."

11

"Blížíme se k vesnici," poznamenal Ray. "Myslíš si, že by bylo moudré do ní vstoupit? Její obyvatelé nás mohou klidně považovat za doplňkový zdroj svých potravinových zásob."

"Žádný strach! Psařané nejsou kanibalové."

"To ovšem není důvod, aby nás vítali s otevřenou náručí."

Mark ukázal na trnitý keř, ze kterého visely tmavozeleně zbarvené plody podobné citrónům.

"Dej si pozor na roxy! Jejich šťáva obsahuje obzvláště agresivní kyselinu."

"Já vím, spálil jsem si jeden detektor, když jsem chtěl vyzkoušet jejich složení," zašklebil se Ray. "Navíc se mi podařilo oživit některé paměťové krystaly, týkající se planety Psar. Víم proto i to, že domorodci plní touto tekutinou duté koule vyrobené ze sušeného jílu, které pak používají jako střelivo do praků. To je právě to, co mě znepokojuje: aby je náhodou nenapadlo, udělat si z nás živý terč..."

Náhle se z houštiny několik metrů od pozemšťanů ozval výkřik. Mark se bez váhání vrhl vpřed. O chvíli později znehybněl nad situací, kterou spatřil. Dva mladí domorodci, chlapec a dívka, zjevně se zabývající nejstarší hrou na světě, byli překvapeni obrovským hrozným. Ten již stačil omotat několik smyček kolem těl obrácených tvářemi k sobě. Nešťastníci, kteří se nemohli bránit, se začínali dusit.

"Mám takový dojem, že tenhle milenecký párek by potřeboval naši pomoc," řekl Mark a uchopil svou dýku.

Ray přiskočil, bleskovým pohybem chytil hlavu hada a s obrovským úsilím začal uvolňovat tvořící se smyčku.

Mark nezaváhal a po několika pokusech se mu podařilo oddělit hlavu hada od zbytku těla.

Nebylo však ještě vyhráno. Bezhlavé tělo nepřestávalo ve smrtelné křeči svírat oba ubožáky. Teprve nadlidským úsilím obou zachránců se podařilo uvolnit smrtící objetí hrozného těla.

Dvojice lapající po dechu a stále ještě otupělá nečekaným zážitkem si nedůvěřivě prohlížela své zachránce. Protože ti se však netvářili nepřátelsky, dívka se pokusila o úsměv.

"Já jsem Xila, dcera náčelníka Kayga, a tohle je Ifar."

Mladík si povytáhl suknici, která mu sklouzla až ke kolenům.

"Vy jste cizinci," pronesl nedůvěřivě.

Mark horečně pátral v paměti po zbytcích znalostí domorodého jazyka Psařanů.

"My... přicházet z velké dálky... ale přijít právě včas."

Ifar byl v duchu nucen souhlasit, ale stále ještě se nedokázal zbavit své zdrženlivosti. Xila, viditelně v rozpácích, pokračovala:

"Chtěla bych se stát Ifarovou ženou, ale můj otec mi nechce dát souhlas. Tedy, zatím nechce..."

Mark si s potutelným úsměvem ve tváři neodpustil poznámku:

"Takže jste se rozhodli trochu předběhnout jeho souhlas. Konec konců můžeme říci, že tě tenhle had napadl a že jsme jenom pomohli Ifarovi, který tě chtěl zachránit," pokračoval už plynuleji.

"Takže to mému otci neřeknete?"

Milencům se viditelně ulevilo a radostně s návrhem souhlasili. Mark ukázal na mrtvolu hrozného a oslovil přítom Ifara:

"Nezapomeň ho vzít sebou, potvrdí to naši historku. Ray ti ho pomůže nést."

O půl hodiny později dorazila skupinka do vesnice, tvořené chatrčemi z větví a listů, mezi nimiž tu a tam prosvítalo kamenné zdivo. Jednoduchá ohrada chránila asi tucet kusů zvláštního skotu. Zvířata měla

neobvykle dlouhý trup podpíraný šesti nohama a velkou hranatou hlavu s dvěma rohy na čele, vyrůstajícími nad sebou. Vypadala však mírumilovně, i když musela vážit dobrých pětset kilogramů. "To je náš chov zélaků," hlásila hrdě Xila.

Příchod pozemšťanů vzbudil ve vesnici rozruch. V mžiku byli obklopeni asi desítkou dospělých domorodců a spoustou dětí nejrůznějšího věku. Křik a povykování náhle ustaly, když z jednoho domu vyšel vysoký, hubený muž, s vráscitou tváří a šedivějícími vlasy.

Xila k němu přiběhla a z jejích úst se linula záplava slov. Mluvila tak rychle, že Mark téměř ničemu z její řeči nerozuměl. Když skončila, její protějšek přistoupil k příchozím:

"Buďte vítáni, cizinci, a přijměte mé díky za záchranu života mé dcery. Jenom mi není jasné, proč doprovázela toho mladého pitomce, tak daleko do lesa..."

"My jsme... šli jsme sbírat roxy, abychom doplnili zásoby našeho střeliva. V celé vesnici už nejsou skoro žádné."

Kyag zavrtěl nevěřičně hlavou, ale už to nijak nekomentoval.

"Pojďte si odpočinout do mé chýše, cizinci."

Chatrč byla prostorná, vystlaná vydělanými kůžemi zélaků.

"Takřka moderní pohodlí," vyslal Ray, a ukázal na stůl a pohodlné sedačky.

Stará žena s visícími prsy a bezzubými ústy přinesla vydlabané tykve naplněné mléčnou tekutinou. Ray ochutnal první a vyslal psychickou vlnu:

"Můžeš klidně pít, je to voda, ve které jsou rozpuštěny rozdrčené a macerované aromatické traviny."

Když učinil zadost povinností hostitele, náčelník se vážným hlasem neskrývajícím nedůvěru zeptal:

"Kde je tvůj kmen?"

Mark ukázal směrem k jihu.

"Daleko, velmi daleko, celé dny a další dny pochodu." Stařec nevěřičně zavrtěl hlavou:

"Tam, jak ukazuješ, žijí démoni... Kdysi jsem tam poslal jednoho bojovníka... Nikdy se nevrátil."

"Ano, ti démoni, jak říkáš, mě pronásledují a je možné, že jsou stále na mé stopě. Mám strach, abych na vaši vesnici nepřivolal neštěstí, kdybych tady zůstal."

"Náš osud je v rukou bohů. Budu o tvých slovech přemýšlet. Zítra pořádáme lov na gritexe. Několik těchto šelem se vyskytuje v okolí vesnice a ohrožuje naše stáda."

Potom s lišáckým úsměvem dodal:

"Mladí lovci, kteří získají kůži gritexe, budou mít právo vybrat si ve vesnici ženu."

Potom se zvedl a vyšel ven. Přivolal Ifara, který nikoliv bez úzkosti očekával opodál výsledek rozhovoru.

"Postaráš se o naše přátele, protože ti pomohli zabít ripaxe," nařídil. "Uděláme si ho dnes k večeři."

Na prostranství uprostřed vesnice už ženy hada stahovaly. Mark cítil, jak se mu žaludek bouří při pomýšlení na hostinu, která ho večer čeká.

Ifar zavedl své druhy do jedné menší chatrče.

"Tu jsem postavil pro Xilu," svěřil se.

Ještě před svítáním se lovci shromáždili před Kyagovým obydlím. Byli vyzbrojeni dýkami a sekerami z pazourků, někteří si navíc nesli asagáje - dlouhé oštěpy a malé praky na vrhání jílových kuliček naplněných šťávou z roxu.

Bez jediného slova se vydali na pochod.

První paprsky slunečního světla je zastihly u břehů potoka.

"Gritexové sem chodí často pít. Ještě včera jsme tady objevili jejich stopy," vysvětloval Ifar.

Kyag rozdělil své muže tak, aby tvořili kruh kolem napajedla.

"Mějte se na pozoru," obrátil se k pozemšťanům. "Útočící gritexové jsou velmi rychlí."

Když zaujali svěřené stanoviště, Ifar se potichu zeptal nejistým hlasem Marka:

"Když se ti podaří zabít gritexe, komu nabídneš jeho kůži?"

"Ještě jsem o tom nepřemýšlel," odpověděl s nádechem ironie pozemšťan. "Spoléhám na tebe, že mi poradíš."

Ifar, nepříliš uspokojený touto odpovědí, se odplížil do křoví vzdáleného asi deset metrů. Čekání, napínající nervy mužů, začalo. Zasuštění přimělo Marka, aby se s napřaženým oštěpem obrátil za sebe.

Když poznal Raye, sklonil zbraň k zemi. Do mozku mu pronikly androidovy psychické vlny:

"Raději na tebe budu dávat pozor, i když tím riskuji, že nic neulovím."

Džungle kolem nich se začínala probouzet. Vztlkli ptáci a v houštinách to zašustilo pohybem nespočetných tvorů, kteří tam našli noční úkryt. Ozvalo se bzучení probuzeného hmyzu. Naštěstí pro Marka směs, kterou Ray vyrobil, měla stále ještě své odpudivé vlastnosti.

"Co chceš dělat, Marku?"

"Přemýšlel jsem o tom skoro celou noc. Sutter nás nenechá na pokoji. Až příliš mě nenávidí. Určitě bude pokračovat v našem pronásledování."

"V téhle džungli nás těžko objeví."

"Víš, že se můžeme přemísťovat jenom po svých, což zužuje možný okruh pátrání. Navíc nevíme, kolik androidů má celkem k dispozici. Zítřka opustíme vesnici a zamíříme na východ. Uděláme půloblouk a pokusíme se zaútočit na jejich základnu od jihu."

Ray si potichu hvízdal.

"Tak to nás čeká pěkná procházka. Může nám to zabrat týden i víc."

"Nemáme na vybranou!"

Zmlkl, když zpozoroval párek gritexů přibližujících se k vodě. Šelmy kráčely pomalu a majestátně a jejich nádherná modrá srst zářila v paprscích vycházejícího slunce. Potom začaly nedůvěřivě věřit a zpomalily postup. Ray položil jemně ruku na Markovo rameno a ukázal prstem na temný stín vpravo od nich. Stál tam třetí gritex. Přeshlápl několikrát zadními tlápy ve vysoké trávě a potom se nahnul ke skoku s očima upřenými na křoví, kde se skrýval Ifar.

"Ifare, pozor, za tebou!"

Markův výkřik vyrušil dravce z příprav; zlostně se otočil k vetřelci, který se opovážil připravit ho o snídani. Ray postoupil o dva kroky vpřed, což šelmu ještě více zmátlo: měl teď před sebou najednou dva protivníky. Jeho zaváhání však trvalo jen zlomek sekundy. S nevidanou pružností změnil směr a vrhl se plavným skokem na robota. Ten zareagoval se svou obvyklou elektronickou pohotovostí. Zapřel oštěp násadou o zem a o krok poodstoupil. Zvíře prolétlo vzduchem a dopadlo. Kopí, sevřené železnou pěstí androida, projelo celým jeho tělem. Šelma se pokusila vztyčit, ale podařilo se jí pouze otevřít tlamu skrývajících hrozných tesáků. Vyšlo z ní bolestné zařvání.

Přiběhl Ifar, který se mezitím vzpamatoval z překvapení a s napřaženým oštěpem ostražitě vyčkával poslední reakce smrtelně zraněného dravce.

"Doraž ho!" pokynul mu Mark.

Rychlým a přesným pohybem zabořil mladý domorodec hrot své zbraně do šije gritexe. Ten se okamžitě zhroutl na zem. Zatímco Ray se snažil vyprostit svůj oštěp z mrtvého těla, Mark prohodil k Ifarovi:

"Kůže patří tobě, protože ty jsi zabil gritexe."

"To nemohu přijmout! To Ray..."

Mark ho se spikleneckým úsměvem přerušil:

"Mysli na Xilu! Můžeme říci, že Ray ti, řekněme, trochu pomohl."

Ifar se nedůvěřivě díval střídavě z jednoho pozemšťana na druhého. Když se ujistil, že se nejedná o nějaký krutý žert, zamumlal rozpačitě:

"Takže vy nechcete Xilu pro sebe...? Jste opravdoví přátelé..."

Přerušilo ho nové zařvání. Lovci číhající u potoka se zapojili do akce. Byli však příliš daleko, než aby mohli použít své oštěpy. Mark zvědavě sledoval, jak se malé jílové kuličky rozbíjejí o těla šelem. Vteřinu či dvě se zdálo, že se nic neděje. Náhle se však ozval bolestný řev a šelmy se začaly divoce zmítat a válet po zemi. V místech, kde se z rozbitých projektilů rozstříkla šťáva z roxe, se objevily krvavé rány, které se rychle zvětšovaly, do hloubky i šířky.

"Ten jejich koktejl je zatraceně účinný," komentoval to uznale Ray. "Škoda, že ho nemohu analyzovat."

Agonie šelem šla ke svému konci. Ležely na písku a jejich těly probíhaly občasné křečovitě záchvěvy. Kyag svým mohutným hlasem svolal lovce.

"Vezmi si svou trofej," pokynul Mark, "Ray ti ji pomůže nést."

Když dorazili k potoku, všichni muži už byli shromážděni. Pohled na gritexe s neporušenou kůží vyvolal pochvalné mručení. Ifar se dal do dlouhého, poněkud zmateného vyprávění, které zakončil slovy:

"Ray a Mark mi moc pomohli."

Kyag vážně pokýval hlavou. Chvilí mlčky pozoroval trojici a pak řekl:

"Máš dobré přátele, Ifare. Včera ti pomohli zabít ripaxe, dnes zase gritexe. Přál bych si, abys jim jednou jejich pomoc mohl oplatit."

Obrátil se k lovcům:

"Můžeme se vrátit domů, lov byl dobrý. O tři šelmy méně! Naše stáda teď mohou být nějaký čas klidnější."

12

Sutter vystoupil z helijetu jako poslední.

"Vesnice je necelých pětset metrů od nás."

"Dobrá, dobrá," zabručel Nordi. "Obklíčíme ji a na můj povel zaútočíme."

Karl a Boris souhlasně kývali hlavami, ale Sutter namítl:

"Rozdělovat se je velice nebezpečné. Vzpomeňte si na osud vašich kamarádů. Lepší bude, když se rozptýlíme, ale zůstaneme navzájem na dohled."

"Tím ale riskujeme, že ten mizera by nám mohl proklouznout," protestoval Nordi.

"Pošlu na druhou stranu vesnice mého androida."

Robot, s napřaženým dezintegrátorem v ruce, se okamžitě dlouhými kroky vzdálil. Uplynulo několik minut. Muži nervózně tiskli v rukou pažby svých zbraní a ostražitě pozorovali okolní houštiny.

"Tak, hotovo," prohlásil konečně Sutter. "Už by měl být na místě."

"Vpřed!" zavelel Nordi. "A neriskovat! Při sebemenším nebezpečí střílejte, teprve potom můžete uvažovat!"

Vpád skupinky do vesnice vyvolal mezi jejími obyvateli paniku. Ženy a děti se rozprchly všemi směry. Jeden bojovník, příliš starý na to, aby se mohl zúčastnit lovu, se pokusil postavit vetřelcům na odpor. Zvedl svůj oštěp a napřáhl jej proti Nordimu.

Rudý záblesk ho udeřil do hrudi. Na zlomek sekundy znehybněl a potom se zhroutil na prašnou zem. Jeho smrt ještě více vyděsila domorodce, které teď ovládla jediná myšlenka - uprchnout do bezpečí.

"Prohledejte ty chatrče," křikl Nordi na Borise a Karla. "Třeba je tam Stone někde zalezlej."

"Neřekl bych," konstatoval suše Sutter. "Je tady jenom hrstka bojovníků. Nejspíš většina mužů odešla už před svítáním na lov. Dorazili jsme sem pozdě!"

"Škoda, že nemůžeme některého z těch primitivů vyslechnout," zalitoval otráveně Nordi.

"Lituji, ale universálního překladatele nevlastním," reagoval ironicky Sutter.

Mezitím zbývající dva trestanci se zbraněmi v rukou pročešávali chýše. Karl vtrhl do největší z nich a okamžitě si všiml Xily, bojácně se choulící v rohu.

Pohled na chvějící se nahé ženské tělo v něm vzbudil prudkou vášeň. Vrhle se k nešťastnici a popadl ji v pase. Snažila se ho odstrčit, ale Karl ji srazil k zemi a nalehl na ni celou svou vahou. Jeho oběť se zoufale bránila, ale poměr sil byl příliš nevyrovnaný. Násilník se už přestal úplně ovládat, pohlcen svými zvířecími pudy. Ty ho ostatně přivedly už několikrát do vězení, kam byl odsouzen právě pro sexuální násilí.

Xile se z hrdla vydral bolestný sten, když její trýznitel dosáhl svého cíle. Potom ztratila pojem o světě.

Po poslední křeči rozkoše se Karl zvedl. V hlavě dívky se mísily pocity hanby, bolesti, ale také divoké nenávisti. Její pohled padl na sílexový nůž, který se používá při domácích pracích. Prsty nahmatala rukojeť nástroje, sevřela ji pevně v ruce a vrhla se na muže upravujícího si oděv. Naneštěstí pro Xilu předchozí zážitek nijak neoslabil reflexy útočnicka. Bleskově uchopil její ruku, třímající zbraň, zkroutil ji a... čepel pazourku pronikla do dívčiny hrudi.

Karl chvíli zůstal stát a potom Xilu prudce odstrčil. Padla na zem a zůstala nehybně ležet s nožem zabodnutým mezi žebry.

"Tak co? Jak dlouho tady chceš trčet?"

Boris stojící na prahu chatrče vstrčil hlavu dovnitř. Když spatřil ležící tělo, cynicky se zachechtal:

"Škoda! Zničíš pěkný zboží, vůbec nemyslíš na kamarády."

Na prostranství uprostřed vesnice diskutoval Sutter s Nordim.

"Říkal jsem vám to hned na začátku. Přišli jsme příliš pozdě. Tihle primitivové jsou jako divoká zvěř. Žijí

podle slunce."

"Stone není primitiv! Jestliže se už odhodlal vlézt do téhle díry, neměl žádný důvod vstávat před svítáním a honit se někde po lese. Po tom, co musel absolvovat od svého útěku, si už určitě potřeboval odpočinout. Pokud sem teprve dorazí, dozví se, že jsme ho tady hledali a že se můžeme kdykoliv vrátit. To ho přinutí, aby zalezl znovu co nejhrouběji do džungle. Nezbývá než doufat, že některá z těch roztomilých bestíí, kterými se to tam jenom hemží, si to s ním vyřídí za nás. Není ksakru přeci nezranitelný!"

Inženýr odmítavě zavrtěl hlavou:

"Nebudeme v bezpečí, dokud na vlastní oči neuvidíme jeho mrtvolu."

"Až do teď mu přálo štěstí, ale to nemůže trvat věčně. Vraťme se na základnu! Mám chuť na pořádný oběd a zaslouženou siestu."

Po návratu do vesnice přivítala lovce záplava nářku a rozčileného brebentění.

"Dáblové... vynořili se z lesa... Pak a Xila jsou mrtví..."

Vyprávění bylo natolik zmatené, že pozemšťanům trvalo několik minut, než si udělali jakýs takýs obrázek o tom, co se přihodilo.

Když zaznělo jméno Xila, Ifar zbledl a rozběhl se k náčelníkově chýši.

"To přece není možné, jak to, že ona!" nařikal.

Mark, který se rozběhl za ním, ho zastihl klečícího na zemi u těla jeho milé. Neodvažoval se jí dotknout, aby nepohnul dýkou trčící z její hrudi. Pozemšťan mu položil ruku na rameno a tiše, leč rozhodně pronesl:

"Nech Raye, aby jí prohlédl! Ovládá velmi dobře léčitelské umění."

Xila se právě probíhala z bezvědomí. Víčka se jí zachvěla a pomalu otevřela oči. Android začal prohlídku zabudovaným zdrojem rentgenových paprsků a scannerem. Po půl minutě vyslal k Markovi telepaticky:

"Měla veliké štěstí! Čepel sklouzla po žebrech, potrhala mezižeberní svalstvo, ale nezasáhla plíce. Musím dýku okamžitě vyjmout. Při prvním pohybu by mohlo dojít k perforaci pohrudnice. Ostří je od ní vzdáleno jen několik milimetrů."

"Dej se do toho!"

Ray se zatvářil rozpačitě:

"Abych předešel možným rizikům, musím jí podat analgetika a antibiotika. To je ale v rozporu se zákonem o nevměšování."

"Zákon porušil první Sutter a jeho komplicové. My jenom napravujeme jejich zločiny."

"Dobrá! Řekni jim, ať nás tu nechají samotné, abych mohl nenápadně vyjmout tabletky z pouzdra na noze."

Markovi se ne bez problémů podařilo přesvědčit Ifara a Kyaga, aby opustili místnost:

"Ray vytáhne nůž z rány, ale musí se na to řádně duševně soustředit. Vaše přítomnost ho rozptyluje. A bude také potřebovat vodu, hodně vody."

Kyag se nepřestával tvářit starostlivě, ale Ifarova tvář se rozjasnila úsměvem - věřil téměř bezmezně svým novým přátelům. Rozběhl se pro vak z kůže zélaka, zatímco náčelníkova žena přinesla dřevěné poháry. Mark jeden naplnil a podal jej robotovi. Ten do něho nepozorovaně vhodil dva malé bílé prášky, které se téměř okamžitě rozpustily. Potom opatrně nadzvedl hlavu dívky. Xila slabě zasténala: na jejím týle se rýsoval velký otok, způsobený nárazem po pádu.

"Vypij to," pobídl ji jemně Ray.

Přiložila rty k pohárku a s námahou polkla jeden doušek. Android se s tím však nespokojil a přesvědčil ji, že musí vypít celý obsah. Když skončila, na tváři se jí objevil náznak úsměvu a z úst vyšlo téměř neslyšné poděkování.

"Budu potřebovat kompresní obvaz," vyslal Ray.

Ifar přinesl Markovi dokonale vydělanou kůži zélaka. Ten ji rozřezal na široké pruhy. Mezitím začaly působit Rayovy léky. Bolest ustoupila a Xila pocítila značnou úlevu. Rysy se jí uvolnily a na tváři se jí objevil skutečný úsměv.

Mark ji uchopil za zápěstí a tiše ji oslovil:

"Teď musíš být statečná. Ray vytáhne nůž z rány. Nesmíš se pohnout, snaž se zadržet dech. Mysli přitom

na Ifara, pomůže ti to."

Android pod kontrolou svého rentgenového vidění začal s nebezpečným zákrokem. Postupoval pomalu, milimetr po milimetru, aby nezvětšil zranění. Prsty druhé ruky přitom tiskl poškozené cévy. Několikrát operaci přerušit, aby umožnil dívce nadechnout se.

"Myslíš, že budu žít?" zašeptala smutně.

"Docela určitě, Xilo," ujistil ji Ray. "Ještě trochu odvahy! Za chvíli jsem hotov."

Poslední úsilí a zakrvácený nůž se ocitl venku. Android ho položil na zem a koženými pruhu pevně stáhl hrudník své pacientky, aby zamezil krvácení.

"Hotovo," hlásil stručně Mark skončení operace Ifarovi a Kyagovi.

Oba dva se nedočkavě vhruli do chýše, následováni stařenou, která se snažila zakrýt své dojetí. Xila byla její nejmladší dcera. Připadalo jí nespravedlivé, že by měla zemřít jako její ostatní děti. Bohové k ní byli krutí, když ji připravili o všechny syny, které Kyagovi porodila. Jediná Xila dosáhla dospělého věku. Nesměle se přiblížila k Rayovi a zamumlala bezzubými ústy:

"Děkuji ti. Jestli má dcera zůstane naživu, budu každý den prosit bohy, aby tě ochraňovali."

Když první emoce pominuly, Kyag svolal radu starších a požádal Marka s Rayem, aby se k nim připojili.

"Démoni si žádají oběti," prohlásil jeden lovec.

"Vrátí se a všechny si nás odnesou. Musíme opustit vesnici a ukrýt se lese. Nemůžeme bojovat proti duchům."

Ozvalo se souhlasné zamručení, ale Ifar energicky protestoval:

"Jsou to jenom lidé! Vidíte, co jeden z nich udělal Xile. Jsou jiní než my, mají zbraně, které neznámé, ale jsou to jenom lidé. Můžeme je porazit!"

Po tomto bojovném prohlášení, které však nikoho příliš nepřesvědčilo, se rozhostilo dlouhé mlčení.

"Co ty si o tom myslíš, Marku?" zeptal se konečně Kyag.

"Ifar má pravdu, když říká, že tito démoni jsou ve skutečnosti lidé, ale mylí se, když si myslí, že jsme schopni jim čelit. Jejich zbraně jsou příliš nebezpečné a mocné. Raye i mne velmi mrzí, že přišli do vaší vesnice, protože to jsme my, které pronásledují. Zítra odejdeme daleko, velmi daleko odsud a chceme doufat, že do vašich chýší se vrátí opět mír."

Někteří posluchači souhlasně pokyvovali hlavami se špatně skrývanou úlevou. Kyag dlouho přemýšlel. Nakonec si položil dlaň na čelo, jakoby chtěl ze své lebky vyjmout nějaké vzdálené vzpomínky.

"Děd mého děda vyprávěl, že jeden člověk nazývaný posel z hvězd předpověděl, že jednoho dne se objeví démoni. Panovační, neznající slitování. Nikdo nebude schopen se jim postavit na odpor a zastavit jejich postup s výjimkou..."

Odmlčel se s nepřítomným pohledem ztraceným v dávných vzpomínkách na své dětství. Nakonec sotva slyšitelně dokončil větu:

"S výjimkou toho, který došel poznání!"

"A kde je možné ho najít?" zeptal se Mark.

"V klášteře boha všech bohů. Je to daleko na severu. Musí se překročit území wisxů. To se zatím nikomu nepodařilo."

Stone se naklonil k Ifarovi sedícím po jeho boku.

"Kdo jsou to wisxové?"

"Podivná stvoření, podobná obrovským netopýrům. Obalí svou oběť křídly a ta v nich navždy zmizí! Žijí na pláních, které se rozprostírají severně od džungle."

Kyag se zvedl a prohlásil:

"Mark a Ray mají pravdu: musejí opustit vesnici, protože nemůžeme riskovat další přepadení. Avšak ty bytosti mě velice ublížily. Slibuji svou dceru tomu, kdo jí vrátí její čest a zabije některého z útočníků."

Návrh se nesetkal s přílišnou odezvou. Jediný Ifar se zvedl s rozhodným výrazem ve tváři.

"Doprovodím Marka a Raye. Znam to tady dobře a vím, kterým směrem jít, abychom se dostali do klášteře."

Kyag rozvážně pokývl hlavou.

"Jsi statečný muž! Prál bych si, aby mi bohové dali možnost splnit slib, který jsem právě vyslovil."

O něco později se již pozemšťané nacházeli v Ifarově chýši. Mladíci sejmuli z jedné větve zavěšený prak.

"Všimnul jsem si, že nemáte roxy. Pro případné střetnutí s wisxem se bez nich neobejdete. Musíte se naučit s tím zacházet. Tady jsou prázdné střely."

Ray natáhl ruku a s lehkým úsměvem pronesl:

"Myslím, že si s tím budu vědět rady."

Vyšel z chatrče a ukázal na jeden strom vzdálený asi padesát metrů. Prak zasvištěl vzduchem a kulička ze sušeného jílu vystřelila ke svému cíli. O pár vteřin později se roztříštila o kmen stromu. Ifar na okamžik oněměl údivem a potom nadšeně vykřikl:

"Ray je skutečně vynikající lovec!"

S téměř radostnou úlevou svěřil androidovi síťku, kde byl pečlivě naskládán tucet roxových projektilů.

"Tak a teď si půjdeme lehnout. Musíme vyrazit za svítání."

13

Karl se zachmuřeným výrazem v tváři měřil dlouhými kroky místnost, která sloužila jako bar. Tři dívky, sedící v jejím rohu, se od zmizení většiny mužů viditelně nudily. Nordi byl rozvalený v jednom křesle, po boku odbarvenou blondýnu, které však nevěnoval sebemenší pozornost.

"Přestaň tady pobíhat, Karle, znervózňuje nás to."

"Nemohu se tady nečinně válet, zatímco Stone se nám určitě někde vysmívá."

Do místnosti vstoupil Sutter. Tvářil se starostlivě. "Vyskytly se nějaké problémy, takže můj astronef bude mít nejméně dva dny zpoždění."

"Máte nějaký biologický detektor, který by se dal namontovat na helijet?" zeptal se Karl.

"Ano, ale nezapomeň, že tyto přístroje reagují na zvířata stejně jako na lidi."

Na Karlově tváři se objevil vítězoslavný úsměv.

"Víme, že Stonea doprovází jeho android. Stačí propojit biologický detektor s detektorem energie. Na energetický generátor toho robota by to mělo reagovat."

Sutter téměř nadskočil.

"Panebože, že mě to nenapadlo! Hned se do toho dám."

Karl, nadšený svým nápadem, rozvíjel dále myšlenku:

"Budu kroužit okolo základny v kruzích o stále větším poloměru. Tímhle způsobem budu moci postupně propátrat široké okolí. Stone už nemá šanci nám uniknout!"

Boris narovnal svou dlouhou kostru a protáhl se.

"Jdu s tebou, Karle. Tohle čekání je na mrtvici."

Nordi se vmísil s vážným výrazem v obličeji do hovoru:

"Ale žádné hlouposti, chlapi. V žádném případě nesmíte s helijetem přistát. Navíc budeme v neustálém radiovém kontaktu. Spojení budou zajišťovat děvčata, stejně nemají nic na práci. Až objevíte kořist, zůstanete na místě a okamžitě nám podáte zprávu. Dopravíme se se Sutterem a jeho robotem za vámi."

Bandité celý zbytek dne usilovně pracovali, aby stihli namontovat přístroje do helijetu.

"Výborně. Zítra za svítání můžete odstartovat," prohlásil nakonec Sutter, utírajíc si ruce do zamaštěného hadru.

Perspektiva blízké pomsty spravila Borisovi a Karlovi náladu. Vrátili se do baru.

"Tak holky, jdeme na to! Dneska večer si uděláme pořádný mejdan."

Ifar, kráčející v čele skupinky, se zastavil u jednoho křoviska. Džungle pomalu prořídla, což usnadňovalo jejich postup. Vyrazili už za svítání a zatím si dopřáli pouze jedinou, asi hodinovou přestávku. Mark odhadoval, že mohli urazit dobrých třicet kilometrů.

"Tady se utáboříme na noc," rozhodl Ifar.

Ukázal rukou mezi kmeny stromů na místo, kde se rýsovala travnatá planina:

"Tamhle končí les. O kousek dál začíná území wisxů."

"Klášter, který hledáme, je ještě daleko?"

"Na překonání té savany budeme potřebovat přinejmenším dva celé dny. Potom narazíme na další les. V něm má být ten klášter."

Náhle se bojovník odmlčel a znehybněl. Napjatě naslouchal. Výmluvným posunkem naznačil svým

druhům, aby se nehýbali. Velice pomalu zvedl ruku, ve které třímal svůj oštěp a namířil jeho špici do větvoví nedalekého stromu. Pak se jeho paže vymrštila a zbraň zmizela v listí. Ve stejném okamžiku se ozvalo plácání křídel a zapištění, které rychle utichlo. Když kopí dopadlo na zem, byla jeho špice obtěžkána podivným ptákem o něco větším než kohout. Místo peří měl tělo pokryté dlouhými, jemnými šupinami, které měly stejnou barvu jako kůra stromu, ve kterém hnízdil.

"Nelze je prakticky spatřit," vysvětloval Ifar, "ale šupiny vydávají při dýchání zvířete zvláštní vysoký tón. Přejde nám vhod k večeři. Rozdělte oheň a já ho zatím připravím na pečení."

O hodinu později už Mark pojídal maso tohoto zvláštního ptáka. Bylo tuhé, vláknité a mělo velice tmavou barvu. Ale protože mu po dlouhém celodenním pochodu značně vytrávil, spořádal svou porci téměř s chutí.

Ifar jedl pomalu a rozvázně jako pravý přírodní člověk, který je si vědom důležitosti a ceny potravy. Neskončil, dokud pečlivě, do posledního kousíčku masa neobral všechny kosti. Potom se spokojeně natáhl na lůžko z větví a listí a okamžitě usnul.

Mark rovněž ulehl, ale spánek nepřicházel.

"Proč chceš navštívit ten klášter?" vyslal k němu telepaticky svou otázku android.

"Vzpomeň si: během naší minulé výpravy jsme přistáli o kus dál na sever. Ve dvou vesnicích, které jsme tenkrát navštívili, jsme vyslechli nářky na existenci jakéhosi hvězdného posla, který má chránit obyvatele proti démonům."

"Myslel jsem, že je to jedna z legend, jaké se vyprávějí na všech planetách."

"To není tak úplně jisté! Ať tak či onak nejsme v dané situaci schopni zmocnit se naší lodi a nemůžeme ani zůstat ve vesnici, protože Sutter nám nedá pokoj. Takže je to vlastně jedno, jestli se skrýváme někde v džungli nebo hledáme klášter."

"Až na ty kilometry v našich nohou. Jinak je tvá argumentace celkem logická... A teď už spi, potřebuješ nabrat síly."

Ifara i Marka vzbudila vůně pečeného masa. Ray na primitivním rožni opékal povědomé zvíře. Na tázavý pohled domorodce odpověděl s předstíranou skromností:

"Ukázal jsi mi, jak se loví a tak jsem si to vyzkoušel sám."

Když posnídali, vydali se znovu na pochod. Zakrátko se před nimi rozevřela široká, mírně zvlněná planina, řídce porostlá skupinkami stromů a keřů.

Karl došel k helijetu, ve kterém už Boris seděl za řídicími pákami. Nordi, který ho doprovázel, opakoval se starostlivým výrazem své varování z předchozího dne:

"A nezapomeňte! Držte se stále v bezpečné výšce a udržujte nepřetržité spojení!"

"Neletíme přeci lovit nějakého d'ábla," zašklebil se Karl.

"Odkud začneme?"

"V noci jsem o tom přemýšlel. Nejlepší bude vrátit se k jezírku, kde jsme ztratili Stoneovu stopu. Odtud začnem opisovat kruhy nad džunglí. Když budeme mít trochu štěstí, tak z toho idiota bude dnes večer už jenom mrtvola."

Za necelou hodinu stroj zakroužil nad místem kde gasp rozprostíral své obří listy.

"Svinská planeta," ulevil si Karl. "Mám sto chutí pustit dolů zápalnou pumu."

"To by nemělo žádnou cenu," reagoval Boris s očima upřenými na detektory. "Jednu bestii zničíš a čtyři další vyrostou. Sleduj raději krajinu severním směrem. Zdá se mi, že biologický detektor něco zaregistroval."

"To je normální, blížíme se k vesnici. Docela bych si dal líbit nějakou další kočku..."

"A skončit s oštěpem v zádech? Přistání nepřipadá v úvahu."

Stroj opsal několik stále se zvětšujících kružnic. Při poslední dosáhl hranic džungle. Jejich další let pokračoval nad travnatou savanou.

"Jestli to Stoneovi jen trochu myslí, nepoleze na tenhle odkrytý prostor," poznamenal Boris.

"Co můžeme vědět? Je přesvědčen, že jsme se vrátili na základnu. Takže budeme pokračovat systematicky dál."

"Jenom ztrácíme zbytečně čas," bručel nesouhlasně Kourloff. "Říkám, že ho musíme hledat v lese."

Odmlčel se, když si všiml ručičky biologického detektoru, která se najednou pohnula. "Kontakt na severovýchodě!"

Karl si vzal triedr a zamířil ho uvedeným směrem.

"Támhle u toho křoví. Jsou tam tři domorodci. V té vysoké trávě jsou špatně vidět. Přidej rychlost, ať nám nezmizí mezi stromy."

Helijet se rychle blížil ke svému cíli.

"To je senzace," hýkal radostně Boris. "Podívej se, teď začal reagovat i energetický detektor. Máme je!"

Z Karlových úst se vyřinul příval nadávek. "Zatraceně, ukryli se v tom remízku."

Boris opsal se strojem táhlý oblouk, aby se dostal k porostu z druhé strany.

"Takhle jim zabráníme uniknout. Jsou v pasti. Zavolej základnu."

"Pokusíme se je nejdřív najít a prohlédnout si je. Chci mít jistotu. Nordi se bude vztekat, když ho zbytečně vyrušíme. Porost není moc hustej, stačí se trochu přiblížit. Budem se držet v dvacetimetrový výšce."

"Nemáme se čeho bát," holedbal se Kourloff. "Mají jenom ty směšný oštěpy."

V reproduktoru se ozval ženský hlas.

"Kde teď jste?"

"Janeto, doběhni za Nordim! Vypátrali jsme ty parchanty."

Stroj se teď vznášel prakticky na jednom místě. Karl se s triedrem na očích pokoušel proniknout spleť listů, které mu zakrývalo výhled. Spatřil siluetu, která se vynořila z koruny stromu.

"To mě podrž, vypadá to, jako by nám ten android dával nějaký znamení. Podívej, jak mává rukou... Něco drží..."

"Tak co? Našli jste je?"

Z Nordiho hlasu bylo cítit vzrušení.

"Je to tak," potvrzoval Boris. "Karl poznal androida."

Náhle helijet zakolísal. Současně začal vynechávat motor. Kourloff zaklel, když na palubní desce začaly blikat výstražné červené kontrolky.

"Co se děje?" křičel Nordi.

"Nemám tušení. Na několika místech elektroinstalace došlo ke zkratům. Generátor ztrácí výkon!"

Boris křečovitě tiskl řídicí páky stroje. Kabina helijetu sebou škubala jako raněné zvíře.

"Ztrácíme výšku!"

"Vraťte se na základnu, rychle," řval už teď Nordi.

"Nejde to. Generátor se zablokoval. Padáme... Proboha... Ach..."

Poslední výkřik. Potom ticho... Tíživé... Definitivní.

14

Markovi připadal pochod čím dál monotónnější a únavnější. Byli na cestě od svítání a podle polohy slunce na obloze soudil, že mohou být tak čtyři hodiny odpoledne. Měli tedy před sebou ještě dobré tři čtyři hodiny chůze. Jeho svaly začínaly protestovat a po těle mu tekly stružky potu. Obdivoval Ifara, který postupoval nevzrušeným, pravidelným krokem a zdálo se, že je imunní vůči jakékoli únavě.

"Pozor, Marku," vyslal android. "Helijet právě přelétl džungli a směřuje k nám."

"V téhle savaně nás musí velice rychle objevit, trčíme tady jako bradavice na špičce nosu."

Ukázal na skupinu stromů, která se tyčila asi pětset metrů od nich a pobídl své přátele:

"Rychle, musíme se tam pokusit ukrýt."

Dali se do klusu a za malou chvilku, lapající po dechu, dorazili pod koruny stromů. Téměř ve stejném okamžiku se nad jejich hlavami ozval hluk letícího stroje.

"Vypadá to, že nás objevili," konstatoval suše Ray. "Naši nepřátelé mají zcela určitě k dispozici biologický detektor."

Mark se přitiskl ke kmeni obrovského dubu a znehybněl. Ifar svým instinktem přírodního člověka pochopil, že jim hrozí nebezpečí a napodobil počínání svých druhů. Pomalu a opatrně vyjmul z úkrytu ve svém šatu prak a přichystal si roxovou kuličku.

"Co dělají?" zeptal se tiše Mark androida.

"Helijet stojí na místě asi dvacet metrů nad námi. Čekají až se ukážeme. Jakmile nás uvidí a přesně zaměří, zahájí nejspíš palbu z laserových ručnic. Není pravděpodobné, že by riskovali přistání."

"Máš nějakou představu, co dělat?"

Ray ukázal na prak v Ifarově ruce.

"Jestli se nemýlím, šťáva z roxu dokáže rozežrat i kov a helijet není opatřen speciálním pancéřováním.

Když použiji svůj antigrav, mohu se snadno dostat až na vrcholek stromu. Dvacetimetrový hod by potom neměl být žádným problémem..."

"Jakmile tě uvidí, napálí to do tebe."

"Musíme to risknout! Nebo snad máš nějaký lepší nápad?"

"Bohužel, myslím že ne!"

Ray začal normálně šplhat po kmeni stromu, aby nevyděsil Ifara svými neobvyklými schopnostmi. Když dosáhl prvních větví, rychle zmizel v hustém listí. Po třech minutách seskočil na zem vedle svých kamarádů.

"Poslal jsem jim na přivítanou dvě roxové kuličky. Uvidíme, co to s nimi udělá."

Nemuseli čekat dlouho. Svištivý zvuk generátoru na sekundu či dvě umlkl, potom se ozval znovu, ale jeho chod byl nepravidelný. Frekvence se změnila směrem k vyšším, ostrým tóninám. Ray s výrazem zadostiučinění konstatoval:

"Kyselina pronikla kovem tvořícím schránku energetických článků. Doufejme; že vydrží působit alespoň ještě pár sekund..."

Náhle se rozhostilo ticho. Mark škvírou v listí uviděl, jak stroj poskočil a začal padat k zemi. Po dopadu se odrazil několik metrů do výšky a pak se zřítíl na bok jako obrovský, smrtelně zasažený hmyz.

Pozemšťan chtěl vyjít ze svého úkrytu, ale robot ho zadržel.

"Počkej, stroj by mohl vybuchnout."

A skutečně, z trosk helijetu začal stoupat tenký proužek dýmu. Otevřely se dveře a objevila se ruka, hned na to následovaná hlavou. Karl se s obtížemi vysoukal z kabiny. Přes čelo se mu táhla široká tržná rána, krev mu stékala po obličejí. Udělal několik potácivých kroků ve snaze dostat se co nejdále od zničeného stroje. Ifar zíral na blondatou kšticí muže a zavrčel:

"Je to ten, co znásilnil Xilu?"

"Nejspíš ano," odpověděl mechanicky Mark.

Ifar ani na okamžik nezaváhal a roztočil nad hlavou prak. Než jeho druhové stačili zareagovat, střela zasáhla Karla do podbřišku. Ještě otřesený předchozím zážitkem zíral uprchlý trestanec zamlženým pohledem na tři postavy, které se před ním nejasně rýsovaly. Reflexivně spustil ruku k pouzdru s laserovou pistolí. Náhle však vlna palčivé bolesti zaplavila jeho útroby. Bylo to nesnesitelné... Jako by do něho nalili roztavené olovo...

Chytil se za břicho, a řval bolestí. Celá přední část jeho kombinézy zmizela. Ve vzniklém otvoru se na okamžik objevila holá kůže, která se však téměř okamžitě začala v širokých cárech odlupovat. Krev, která se vyřinula ze vzniklých ran, se při dotyku s kyselinou měnila v načernalou páru. Pak se objevily perleťově bílé šlachy, které však rovněž během jedné nebo dvou sekund zmizely.

Rox nemilosrdně pokračoval ve svém smrtícím díle, zatímco Karl, řvoucí bolestí, se válel po zemi.

Instinktivně přitiskl ruce na své pohlaví. V posledním záblesku vědomí zaznamenal, že žádné nemá. Jeho křik přešel v trhavé chroptění. Konečně se osud rozhodl být k němu milosrdný. Kyselina dorazila k jeho tříslům a zaútočila na femorální tepny. Vytryskly dva proudy krve, které zbarvily zem v okruhu jednoho metru dorada. Červený vodotrysk ale rychle slábl, až z něho zbyl jen malý potůček. Tělo znehybnělo. Ifar přistoupil k nešťastníkovi. V ruce držel silexovou dýku. Uchopil světlé vlasy mrtvého a jedním řezem oddělil kus pokožky i s kšticí.

"Chci přinést Kyagovi důkaz, že Xila byla pomstěna."

Mark s pohledem upřeným na zohavenou mrtvolu Karla poznamenal:

"Dostal, co si zasloužil."

Ray, který si mezitím prohlížel trosky helijetu, zavolal:

"Ten druhý se zabil při pádu. Musíme rychle zmizet, než generátor exploduje!"

Neopomněl nicméně odepnout Karlův opasek s laserovou pistolí.

"Vezmi si ji, může se ti hodit," řekl a podal ji Markovi.

S úmyslem předejít námitkám svého přítele dodal telepaticky:

"Vím, zákon o nevměšování to zakazuje, ale my jsme momentálně ve službách Vesmírné policie. Krom toho Sutter už natolik porušil kodex, že další přestupek navíc nic neznamená."

Mark souhlasně pokývl hlavou a změnil téma:

"Když Sutter ztratil kontakt s helijetem, nebude otálet a přispěchá sem se svými androidy. Měli bychom odtud co nejrychleji a co nejdál zmizet."

Na obzoru se rýsoval temný pruh lesa. Byl vzdálený přinejmenším deset kilometrů.

"Doufejme, že tam dorazíme dřív, než se objeví nový helijet."

Nordi se ztrnulým výrazem v obličeji vztekle mlátil rukou do přijímače:

"Borisi, odpověz k sakra! Ozvi se, Borisi!"

Sutter položil ruku na rameno svého komplice.

"Nemá to cenu. Podle jejich posledních slov je pravděpodobné, že se stroj zřítí."

"Ale jak je to možné? Dva neozbrojení uprchlíci..."

"Zatím nevím, ale musíme to zjistit. Tenhle Stone je nebezpečnější než klubko hadů."

"Možná jsou jenom zranění?"

"To je dost nepravděpodobné, i když vyloučit se to úplně nedá," uznal inženýr.

"Pojeďme je vyhledat! Máme ještě jeden helijet."

"Odstartujeme asi za hodinu, musím ještě naprogramovat robota. Nechci už riskovat a ponechat cokoli náhodě. Připrav zatím stroj."

Nordi se obořil na světlavou Janetu, když od ní uslyšel:

"Boris neuvedl přesně svou pozici. Vím jenom, že říkal, že jsou nad nějakou planinou."

"Hod' sebou a přines letecké snímky!"

Rozzuřil se ještě víc, když zjistil, že mají k dispozici fotodokumentaci velice špatné kvality. Přesto se mu po nějaké chvíli podařilo nalézt místo domorodé vesnice. Zabodl do něho kružítka a sestrojil kružnici zabírající značnou část savany.

"I kdyby celou cestu běželi, nemohli ještě oblast opustit."

Hrubě postrčil Janetu a nařídil jí, aby připravila zásoby. Potom sebral batoh a zbraně a zamířil k Sutterovi, který čekal u helijetu. Android už byl uvnitř kabiny.

Sutter usedl k řízení a stroj se vznesl k nebi. Nordi, skloněný nad mapou, určoval směr letu. Slunce se sklánělo k horizontu a stíny stromů se prodlužovaly.

Netrvalo dlouho a helijet se ocitl nad savanou. Nordi s triedrem u očí pečlivě propátrával terén pod nimi.

"Tááhle! Vidím stoupat kouř."

Po necelých deseti minutách letu se ocitli nad místem požáru: oheň stravoval poslední hořlavé části trosek. Inženýr v bezpečné výšce několikrát zakroužil nad místem katastrofy. Nic podezřelého nepozorovali.

"Musíme si dávat pozor!" varoval Nordi. "Stone se může ukrývat tamhle v té skupince stromů."

Konečně Sutter přistál a android s dezintegrátorem v ruce seskočil na zem. Okamžitě namířil hlaveň zbraně na nedaleké houští. Nordi ho následoval s laserovou pistolí v ruce. Když se nic nedělo, zamířil dlouhými kroky k doutnajícím troskám stroje. Ve změti kovu a ohořelých plastů rozeznal zuhelnatělé tělo. Popošel ještě několik kroků a ztrnul. Před ním ležela na zemi mrtvola Karla.

Nordi byl ze svého minulého života zvyklý na ledacos. Vraždil, týral své oběti a utrpení druhých ho nechávalo lhostejným. Nicméně pohled, který se mu nyní naskytl, jím otřásl.

Podbřišek a celá oblast mezi stehny mrtvého byla jedinou obrovskou ranou, ve které to stále ještě vřelo, a ze které vycházel načernalý dým. Vyhřeznuté vnitřnosti byly posety hmyzem stejně jako obličej a skalpovaná lebka.

Zvedl se mu žaludek. Otočil se a srazil se se Sutterem, který mezitím dorazil na toto hrůzné místo.

Oba muži, neschopní slova, se rychle vrátili do helijetu.

"Přisahám, že je pomstím," vyrazil ze sebe po chvíli Nordi a udeřil pěstí do palubní desky. "Stone nemůže být daleko! Nemůže mít náskok víc než dvě nebo tři hodiny. Startuj, prozkoumáme okolí."

"A padneme přitom do nějaké další pasti jako Boris a Karl?" reagoval podrážděně Sutter.

"Musím toho ničemu najít!" vrčel vztekle Nordi.

"To teď nepřipadá v úvahu! Vrátime se na základnu. Nemáme s sebou ani detektor, ani těžkou výzbroj. Navíc, jestli sis všiml, zmizela Karlova laserová pistole. Teď jí má u sebe nepochybně Stone. Lepší bude počkat si na naše nepřátele doma. Tam budeme mít výhodu domácího prostředí a budeme to tentokrát my, kdo nastraží léčku."

Aby předešel námitkám Nordiho, dodal:

"Stačí, aby jediný paprsek laseru zasáhl náš helijet a ocitnem se na zemi. A já bych se nerad vracel zpátky pěšky."

"O.K.," odpověděl po chvilce váhání Nordi a jeho hlas už nezněl zdaleka tak bojovně.

15

Mark, ukrytý za hustými křovisky, pozoroval vzdalující se helijet.

"Přerušují lov a vracejí se na základnu," vyslal telepaticky Ray. "Máme od nich přinejmenším několik hodin pokoj. Měli bychom toho využít."

Návrh pozemšťanů pokračoval v pochodu však Ifar rázně odmítl. Ukázal přitom na slunce sklánějící se k obzoru:

"Wisxové útočí za svítání a za soumraku. V otevřené savaně bychom jim byli snadnou kořistí. Tady nás alespoň částečně chrání stromy."

Jeho přátelům nezbylo než souhlasit. Navíc Markovy svaly se po celodenní vyčerpávající námaze hlásily o slovo a dožadovaly se odpočinku. Agent S.D.P.P. se proto s úlevou natáhl na měkký koberec z trávy a suchého listí. Ifar si pozorně prohlížel jednotlivé stromy v remízku. Po chvíli živými gesty přivolal Raye: "Pomož mi dosáhnout tamhle na tu první silnou větev!"

Android ho bez viditelné námahy vyzdvihl a mladý domorodec zmizel v hustě zarostlé koruně. Po necelých pěti minutách nehlučně seskočil na zem. V ruce držel kulovitý předmět, podobný ptačímu hnízdu, nebo spíše trsu jmelí, ale mnohem hustší a okrové barvy.

S širokým úsměvem na tváři se posadil vedle Marka.

"Gamas," prohlásil spokojeně, a potřásl svým podivným úlovkem.

Když zjistil, že jeho druhům to zjevně nic neříká, opatrně odstranil z povrchu předmětu svrchní tenké větvičky. Uvnitř kokonu se objevily stovky housenek velikých asi jako ženský malíček. Náhlé světlo a čerstvý vzduch je probudily k životu, nastalo velké hemžení.

Hnědavá tělíčka, přecházející v černou hlavičku, na hřbetě pokrytá nejméně centimetrovými oranžovými štětín, se svíjela v podivuhodně pravidelném rytmu.

Ifar uchopil téměř něžně jednu larvu mezi palec a ukazováček a chvíli se zadostiučiněním pozoroval zmítající se tělíčko. Potom otevřel ústa a jediným mohutným polknutím ukončil drama. Spokojeně pokývl hlavou a nabídl pozemšťanům otevřené hnízdo - učinil tak gestem, jakým se na Zemi nabízí bonboniéra. Mark s námahou potlačil svůj odpor a vybral si jednu zvláště tučnou housenku, potom však využil momentu, kdy se domorodec s "bonboniérou" obrátil k Rayovi a bleskově odhodil příšerku do trávy. Musel tento podvodný manévř opakovat ještě mnohokrát, protože Ifar byl velice nezištný hostitel a dbal na spravedlivé rozdělení pochoutky mezi sebe a své přátele. Když bylo k veliké úlevě Marka hnízdo prázdné, Ifar je se zjevnou lítostí odhodil do křoví.

Mark, ještě než usnul, musel polknout výživnou tabletku, kterou mu vsunul do úst starostlivý android. Noc proběhla klidně. Za svítání přistihl agent S.D.P.P. Ifara znepokojeně pozorujícího nebe nad obzorem. Na světlém pozadí se žretelně rýsovaly dva černé kroužící body.

"Wisksové," řekl mladý muž. "Musíme počkat, až je zažene slunce. Nesnášejí horko."

Ray, který zaznamenal skryté obavy svého přítele, vyslal k němu telepaticky:

"Mé detektory nezaznamenaly přítomnost žádného helijetu. Po posledním neúspěchu musí být Sutter krajně opatrný. Jestli dobře počítám, Nordi je jediný, který z celé skupiny uprchlých trestanců zůstal naživu."

"Splnili jsme očekávání Suttera na víc než sto procent," vyslal sarkastickou odpověď Mark.

"Nemůže přijít o posledního žijícího svědka své šlechtivosti a proto nebude riskovat nový útok."

"Doufejme, že nemá v zásobě příliš mnoho androidů."

"To je málo pravděpodobné, kdyby je měl, už by je dávno použil."

"Můžeme vyrazit," ozval se po chvíli Ifar. "Ale musíme si pospíšet, abychom před soumrakem dorazili k lesu."

Znovu nastal úmorný pochod. Hodiny plynuly pomalu; nohy jednotvárně ukrajovaly žďibce vzdálenosti, kterou poutníci museli urazit pod pražícím sluncem. Mark vynakládal veškeré úsilí, aby stačil tempu svých druhů.

Dopřáli si jen jednu krátkou zastávku, během níž Ray s mateřskou starostlivostí přiměl Marka polknout vyschlými ústy výživnou tabletku. A zase pochod; nekonečný, monotónní, vyčerpávající. Na obzoru se již jasně rýsoval temný masív lesa, jejich cíl. Vidina odpočinku se stala reálnější.

"Pozor! Wisxové."

Ifarův výkřik vytrhl Marka z otupělosti, do které upadl z přílišné námahy. V asi třicetimetrové výšce se proti nebi rýsovaly tři tmavé siluety. Obrovští netopýři velikostí dospělého muže se vznášeli na blanitých křídlech opatřených ostrými trny.

Na Ifarově obličeji vyrazily velké krůpěje potu. Chvějícíma se rukama nabíjel svůj prak kuličkami roxu a po očku, s pohledem plným hrůzy, pozoroval létající netvory. Mark po krátkém zaváhání uchopil pažbu laserové pistole. Chování mladého domorodce, který již několikrát prokázal svou odvahu, dávalo tušit velikost hrozícího nebezpečí. Wisxové nyní opisovali nad skupinkou velké kruhy a pomalu se přibližovali. Už se daly jasně rozeznat jejich trojúhelníkovité hlavy s velkýma vypoulenýma očima. Mark zdvihl zbraň a zamířil na obludu, která se zdála být nejbližší. Tři krátké, po sobě jdoucí záblesky zasáhly letícího tvora. Ten zakolísal a potom se střemhlav zřítíl k zemi.

Ifar téměř ve stejném okamžiku roztočil svůj prak a roxová kulička se vzápětí roztránila o hrud' dalšího wisxe. Ten rychle nabral výšku - z jeho hrdla přitom vycházel ostrý pištivý zvuk.

Kam se ztratil třetí, blesklo Markovi hlavou.

Než si stačil odpovědět, dopadla na jeho ramena obrovská tíha - měl pocit, že ho pohltila černá slizká plachta. Učinil zoufalý pokus osvobodit se z odporného objetí, ale bylo to marné. Náhle ho zaplavila hrozná bolest. Bylo to nesnesitelné, měl pocit, jako by ho po celém těle pálili rozžhaveným železem.

"Rayi, pomoz mi!"

Android, překvapený bleskovým útokem wisxe, nestačil použít svůj rox. Uviděl, jak zvíře dopadlo na jeho přítele a obalilo ho svými blanitými křídly. Zoufalý výkřik Marka však znásobil jeho reakce.

Jediným mohutným výskokem se dostal na úroveň wisxe a malíkovou hranou zasáhl zvíře těsně za trojhranou hlavu. Úder byl vedený takovou silou, že krční obratel netopýra se zlomil. Robot potom uchopil obě černá křídla a pomalu, ale nezadržitelně je začal roztahovat od sebe, až se mu podařilo uvolnit Marka z hrozného objetí. Tělo jeho přítele sklouzlo do trávy. Kůži měl pokrytou rudými skvrnami, které se rychle zvětšovaly. S obličejem zkřiveným bolestí ze sebe vyrazil:

"Mám pocit, jako by mě někdo jezdil po těle rozžhavenou žehličkou!"

Ray vsunul ruku do tajného pouzdra v dutině svého stehna, vyjmul několik tabletek a vsunul je mezi opuchlé rty svého druha.

"To ti pomůže zmírnit bolest a zabráni infekci, ale rány je potřeba vyčistit a umýt od zbytků zažívacích šťáv."

Zvedl hlavu a obrátil se na Ifara, celého zkoprnělého tím, že vidí Marka živého:

"Dá se tady někde najít voda?"

"Ano, tamhle v lese..."

Ray ani na okamžik neotálel, vzal svého přítele do náruče a vyrazil tak rychlým krokem, že Ifar měl co dělat, aby mu stačil.

Když dosáhli okraje lesa, domorodce ukázal na jeden strom podobný obrovskému platanu. Přistoupil k němu a svým sílexovým nožem se pokoušel prorazit silnou vrásčitou kůru. Netrpělivý Ray ho po chvílce odstrčil a zaujal jeho místo. Když pronikl několik centimetrů do hloubky, odpor dřeva náhle skončil. Bylo to, jako když se prorazí sud. Vytryskla průhledná tekutina. Ifar vysvětlil udivenému androidovi:

"To je vodní strom. Cožpak ve vašem kraji nerostou?"

Robot přešel otázku mlčením. Zvedl Marka a přidržel ho pod improvizovanou sprchou. Jemně a trpělivě

omýval četné rány, které měly stále tendenci se zvětšovat. Aby se zbavil nežádoucí přítomnosti mladého domorodce, požádal ho, aby se před definitivním příchodem noci pokusil opatřit něco k večeři. K jeho velké úlevě Ifar souhlasil a zmizel v lesním porostu. Android okamžitě vyndal bombičku se sprejem a rozprášil jemnou mlhu na všechna zraněná místa svého přítele.

"Doufejme, že tenhle roztok zneutralizuje zbytek zaživacích šťáv wisxe a urychli zacelení ran."

Bolest se zmírila, takže se Mark dokonce pokusil o něco vzdáleně připomínající úsměv.

"Díky Bohu, Rayi, přišel jsi v pravý čas. To jsou ale příserné bestie."

"Podobně jako někteří jiní živočichové, nemají tihle obří netopýři žaludek ani jiné podobné zaživací orgány. Jednoduše pokropí svou oběť zaživacími šťávami a když se rozloží, vstřebají vzniklý výživný roztok."

Mark se s odporem otřásl a zkoumavě se zadíval na své tělo, pokryté rudými skvrnkami.

"Zůstaň klidně ležet," nařídil Ray. "Za dvě hodiny ti dám další dávku analgetik."

Netrvalo dlouho a objevil se Ifar, přinášející na špičce kopí nabodnutého opeřence, podobného kohoutovi. Po jídle se Mark, třesoucí se zimnicí, schoulil vedle plápolajícího ohně. Pokusil se několikrát zhluboka nadechnout, aby zahnal nepříjemný pocit nedostatku kyslíku. Místo očekávaného výsledku jím otřásl záchvat dráždivého kašle. Ifar se naklonil k Rayovi a zašeptal:

"Tvůj přítel zemře: jed wisxů neušetří žádného živého tvora. Je to zázrak, že tvůj přítel vydržel tak dlouho naživu. V několika minutách se začne dusit, jeho obličej zmodrá a končetiny mu zchladnou. Nakonec se mu zastaví srdce."

Android místo odpovědi mladíka popostrčil směrem k lesu a hlasem nesnášejícím odmluvy řekl:

"Dojdi nasbírat suché dříví, musíme mít velký oheň."

Když se domorodec; mírně vyvedený z rovnováhy vzdálil, naplnil Ray injekční stříkačku.

"Marku, promiň, udělal jsem chybu! Cizorodé bílkoviny jsou absorbovány tvými ranami, nejspíš se nevyhneme alergickému šoku."

Uchopil svého přítele za paži. Byla ledová, protkaná fialovými skvrnkami. Stiskl ruku v ohbí lokte, aby lépe nahnatal žílu a obratně provedl vpich. Potom úzkostlivě pozoroval reakci svého přítele. Markův dech se pomalu ztišil a stal se pravidelnějším. Do promodralých rtů se začala vracet červeň. Myšlenky se mu rozjasnily.

"Díky," vydechl. "Měl jsem pocit, že se nořím do nějakého lepidla."

"Nejhorší máme za sebou. Teď zkus spát!"

16

K nezměrnému údivu Ifara byl Mark za svítání už na nohou. S oteklými rty a kůží posetou zarudlými skvrnkami sice vypadal dost zbědovaně, nicméně nejen že žil, ale dokonce chodil.

"Jsem hrozně rád, že tě takhle vidím," prohlásil s nefalšovanou upřímností domorodec, když se vzpamatoval z prvního šoku. "Už jsem se bál, že dnes v noci odejdeš do tábora velkého klidu a odpočinku..."

Mark, aby přerušil jeho citové výlevy, v rozpacích zahučel:

"Klášteř je ještě daleko?"

"Mohli bychom tam být už v poledne, jenom jestli budeš schopen chůze?"

"Doufám, že to půjde. Neztrácejme proto čas!" Hustý podrost jim ztěžoval postup. I obyčejný lehký dotek listu o rozleptanou pokožku působil pozemšťanovi nepříjemnou bolest. Raye, který psychicky vnímal utrpení svého přítele, to vyvádělo z míry. Po chvíli už to nevydržel a navrhl zastávku, ale jeho přítel se rty sevřenými bolestí, odmítl:

"Odpočineme si, až dorazíme k cíli naší cesty!"

"Co na tom záleží, jestli tam budeme o několik hodin dříve nebo později? Sutterovi, pokud bude chtít, tím v útěku stejně nezabráníme."

"Pro mě je to dost důležité: vsadil jsem všechno na vzpomínku na jeden rozhovor, který jsem zaslechl, když jsem ještě byl ve škole pro astronauty; a také na diskusi, kterou jsem měl s jedním entamebem."

"To myslíš tu velkou amébu, která nás kdysi zavezla na tu svou odpornou bažinatou planetu?"

"Přesně tak!"

"Co čekáš, že tam najdeš?" nedal se odbýt Ray.

"Už brzy se to dozvíme a já uvidím, jestli jsem vyhrál svou sázku!"

K polednímu narazili na zjevně udržovanou cestu a mohli tak zrychlit svůj pochod. .

"Vesnice by měla být támhle tím směrem," ozval se Ifar.

A skutečně, za necelou hodinu spatřili první obydlí. Zdálo se, že civilizace je tady na o něco vyšším stupínku. Vedle chatrčí z větví a listí se sem tam objevovala kamenná stavení. Nakonec dorazili k malému travnatému návrší, na kterém se tyčilo něco vzdáleně připomínajícího zárodek středověkého hradu; čtvercová stavba obehnaná hradbou s donjonem.

Příchod trojice vyvolal značnou zvědavost místních obyvatel, kteří se však nechovali agresivně. Když je Ifar požádal, že by chtěli mluvit s náčelníkem, jeden muž je ochotně doprovodil až ke vchodu do malé pevnosti.

Prošli masivní dřevěnou branou a ocitli se na vnitřním nádvoří. Odtud je stráž dovedla do poměrně rozlehlého sálu v přízemí. Mark se zájmem konstatoval, že místní stavitelé už objevili princip klenbového stropu.

Hradní pán byl vysoký, statný muž, i když věk už na něm zanechal své stopy. Obličej s kdysi jemnými rysy byl lemován šedivou hřívou vlasů a tvář rozbrázdily hluboké vrásky.

"Vítejte, cizinci," oslovil je klidným hlasem.

Ukázal na stoličky, stojící kolem velkého stolu a pokračoval:

"Posaďte se! Máte za sebou dlouhou cestu a potřebujete si odpočinout."

Na jeho pokyn naplnily dvě ženy poháry z pálené hlíny. Tekutina jemně voněla po ambře.

"Můžeš se napít," vyslal Ray, "je to druh slabě alkoholického piva."

Když učinil zadost své roli hostitele, vyzval náčelník přicházející, aby řekli odkud a proč přicházejí. Ifar mu vyličil, jak démoni přepadli jeho vesnici.

"A tak jsme vás přišli požádat o pomoc. Naši stařešinové říkají, že v klášteře je prostředek, s jehož pomocí se lze démonům ubránit."

Jeho protějšek zavrtěl smutně hlavou.

"Nebezpečí, které hrozí vašemu kmeni, musí být opravdu velké, když jste se odvážili překročit oblast wisxů. Bude pro vás určitě skličující dozvědět se, že jste svou oběť podstoupili nadarmo."

"Nechcete nám pomoci?" skočil mu Ifar rozčileně do řeči.

"Vyslechni mě, než budeš dělat soudy. Můj děd kdysi převzal od svého otce tajemství poslů z hvězd a měl jej, až přijde čas, předat dál svým potomkům. Bohužel, než to stačil udělat a seznámit s tajemstvím svého syna, zabil ho gritex. Tradice se tak přerušila a můj otec nedokázal bez potřebných znalostí proniknout do kláštera. Už po dvě generace se o to mnozí pokoušejí, ale marně."

"Mohl bych se alespoň ke klášteru přiblížit?" zeptal se zvědavě Mark.

"Jistě, to je možné, ale vězte, že je to nebezpečné. Před deseti lety se v okolí kláštera usídlily celé kolonie arxasů a působí nám i tady veliké problémy."

Mark si představil obří pavouky a zamrazilo ho. "I tak bych se tam chtěl vypravit. Je to daleko?"

"Asi tak dvě hodiny chůze."

Když pozemšťan dal najevo, že hodlá vyrazit okamžitě, náčelník si povzdechl:

"Ať vás bohové ochraňují. Jeden můj bojovník vám ukáže cestu, ale do nebezpečné oblasti s vámi nepůjde."

O necelou hodinu později jim mladý průvodce ukázal na špatně udržovanou stezku, která se ztrácela v hustých křoviscích.

"Jděte stále za sluncem. A dávejte si pozor, arxasové jsou velmi nebezpeční."

Potom se muž otočil a spěšně se vracel zpět, do přívětivějších končin. Mark si osušil čelo. Pot, který mu stékal po zraněných místech, mu působil palčivou bolest a vyvolával dojem, že stojí těsně vedle kovářské výhně."

Ray mu podal tabletku.

"Polkni to, dokud ještě vůbec stojíš na nohou!"

Lék zapůsobil v několika minutách. Znatelně se mu ulevilo. Po několika krocích se zastavil a obrátil se k Ifarovi.

"Už jsi několikrát dokázal svou odvalu. Pomstil jsi i Xilu a skalp, který s sebou neseš, je toho důkazem. Je tedy zbytečné, abys podstupoval další riziko. Můžeš se vrátit do své vesnice, tvá čest tím ani v nejmenším neutrpí.

Domorodec s vážným výrazem odmítavě zavrtěl hlavou:

"Všichni démoni musejí být vyhubeni a já s vámi zůstanu až do konce. Chci dokázat Kyagovi, že jsem Xily hoden."

Ray vyslal telepaticky ironickou poznámku:

"Láska musí být velice krásná věc, ale dělají se kvůli ní děsné pitomosti."

Trojice znovu vykročila. Android, který šel jako první, postupoval pomalu a bedlivě sledoval okolí. Asi po deseti minutách se zastavil: Z velkého dubu, porostlého hustým listovým, visela k zemi vlasově tenká, téměř průhledná vlákna.

"Marku, připrav si laserovou pistoli."

Zatímco Ifar si chystal prak s roxovým projektillem, Ray sebral se země suchou větev a mrštil jí směrem k visícím vláknům. Reakce byla okamžitá. Ze stromu se bleskově snesly tři obrovští pavouci a divoce se zakously svými jedovými zuby do dřeva. Překvapení nečekanou "kořistí" znehybněli a zdálo se, jako by věřili. Potom se jejich nohy, pokryté černými chlupy, daly do pohybu. Červenooranžové obludy konečně lokalizovaly tu správnou oběť.

Mark stiskl spoušť své zbraně a zasáhl nejbližší monstrum do hlavy. Arxas na okamžik zaváhal, ale pak znovu pokračoval v postupu. Kapitán vypálil novou dávku, která utrhla zvířeti tři nohy na jedné straně jeho těla. To se sice převalilo na bok, ale teprve dva další laserové záblesky způsobily, že definitivně znehybnělo.

Ifar a Ray téměř současně roztočili své praky a roxové střely zasáhly dva zbývající arxase. Ti se pokusili uniknout palčivé bolesti, ale po několika krocích se zhroutili na zem. Z prohlubní, vyleptaných v jejich těle kyselinou, stoupal nazelenalý dým.

"Cesta je volná," hlásil Ray.

Ještě dvakrát se android zastavil a vylákal číhající monstra.

Po dalších dvou bitkách si Mark otíral zpoceně čelo. Bolestivě se přitom šklebil, protože v kůži mu opět nepříjemně škubalo.

"Pospěšme si," pobídl své druhy chraptivým hlasem, "nerad bych trávil noc..."

"Moje detektory zaregistrovaly nedaleko od nás přítomnost značného množství kovu," přerušil ho Ray.

Po necelých pěti minutách dorazila skupinka na prostornou mýtinu. Uprostřed se tyčil k nebi astronef, zčásti pokrytý mechem a popínávacími rostlinami.

"Je to model, který se přestal používat už před dvěma a půl stoletími," sdělil telepaticky Markovi android. Ifar s uctivou bází vzhlížel k tomu, co považoval za výtvar bohů. Dřevěný žebřík, téměř zcela prožraný červotočem, umožňoval přístup ke vchodu do přechodové komory. Ten však byl uzavřen.

"Zdá se, že tě náš nález příliš nepřekvapuje," pokračoval telepaticky android.

"Čekal jsem něco podobného. Ve škole pro astronauty jsem vyslechl historku o kapitánu Jessu Kannovi, kosmickém dobrodruhu, který žil asi před třemi stoletími. Bylo to ještě v době před vyhlášením zákona o nevměšování. Tehdy se velké důlní společnosti doslova vrhaly na každou nově objevenou planetu, aby drancovaly jejich přírodní bohatství. K domorodému obyvatelstvu se přitom chovaly naprosto bezohledně. Tahle situace pobuřovala kapitána Kana a rozhodl se, že to tak nenechá. Pokaždé, když objevil nějaký nový svět, obydlený primitivní populací, seznamoval jeho obyvatele s možným nebezpečím a šel až tak daleko, že jim opatroval zbraně, mnohem dokonalejší, než byly jejich vlastní. Později pomohl prezidentovi Pozemské Unie odhalit spiknutí, které chtělo nastolit diktaturu. Na základě těchto zásluh prosadil, že Psar se stala první planetou, na které byl aplikován zákon o nevměšování. Sem se také nakonec stáhl do ústraní, aby se vyhnul počtům a nabízeným úřednickým místům ve vládních orgánech."

"Riskovat život kvůli nějaké legendě, vyslechnuté ve škole, mi moc rozumné nepřipadá," mručel nesouhlasně android.

"Přestaň vrčet a pojďme se raději podívat, jestli by se v téhle lodi našlo něco užitečného. Pokus se otevřít vstup do přechodové komory."

Ray rychle šplhal po vzrjácím žebříku. Ke zdolání mechanismu zámku, který kupodivu fungoval, mu

stačily necelé dvě minuty. Přechodovou komorou pronikli do skladištního prostoru, jehož vnitřek se po jejich vstupu automaticky osvětlil.

"Vypadá to, že generátor není ještě zcela vyčerpán," poznamenal android.

Prostory zely prázdnou, až na velkou dřevěnou bednu v rohu. Mark zvedl víko a při spatření dlouhé trubice si tiše hvízdal.

"Jeden z prvních typů těžkých dezintegrátorů. Takže budeme moci zaútočit na Sutterovu základnu."

Ray zchladil jeho optimismus poukazem na stav energetických článků.

"Budeme jej moci použít nejvýše jednou a to ještě na minimální výkon."

Přes svou odvážnou národu nemohl Ifar skrýt úzkost, která ho zaplavila v tomto záhadném prostředí.

Mark, který si toho všiml, ho požádal, aby zůstal venku a střežil okolí. Ray vyzkoušel zbývající dveře.

"Všechny vchody jsou zamčené," vyslal telepaticky. "Jess Kan si zřejmě nepřál, aby se jeho domorodí přátelé dostali dovnitř. Půjč mi svou laserovou pistoli, upálím tenhle zámek."

Druhé skladiště bylo větší a plnější. V jednom rohu, zpola zakrytý různými bednami, stál staromódní helijet.

Vlezli dovnitř a Mark se s úsměvem posadil k řízení.

"Více než skromné zařízení," komentoval technickou úroveň stroje Ray.

Mark aktivoval palubní počítač.

"Podíváme se, co všechno tady ještě funguje," rozhodl Mark, když vystoupili z helijetu. "Kdyby se nám podařilo s lodí odstartovat, doletíme si k Neptunu a spojíme se s Parkerem, který se na palubě svého křižníku musí už děsně nudit..."

Jeho naděje však rychle vzala za své. Bylo evidentní, že starý astronef už nikdy nevzlétne do kosmického prostoru a skončí jako rezavé trosky uprostřed tohoto lesa.

"Opravit jsem zdravotnický box," oznámil Ray po chvíli, "přece jen nějaký úspěch. Myslím, že tvoje pokožka potřebuje nutně pořádnou péči. Konec konců ani vyspat se jednou v pořádné posteli nebude k zahoeení..."

17

Mark vstoupil do prostorné kabiny, která zřejmě kdysi sloužila jako jídelna a společenská místnost zároveň. Spatřil Ifara, nedůvěřivě polykajícího želatinové krychličky. Pocházely z distributoru, který kupodivu fungoval.

Pozemšťan vypadal odpočatě. Na jeho pokožce zbyly už jenom nepatrné zbytky zarudlých skvrnek.

Rayovi se po značném úsilí podařilo uvést do chodu lékařský box a jeho přítel v něm strávil větší část noci. Android, který se připojil k dvojici v jídelně, byl zjevně rovněž ve výborné formě.

"Využil jsem příležitosti," vyslal k Markovi, "a doplnil jsem i energetické zásoby přímo z generátoru lodi."

"Co jsi zjistil během svého nočního průzkumu?" zajímal se kapitán.

"Helijet je použitelný a navíc jsem objevil dvě laserové pušky. Bohužel pro dezintegrátor máme jen jednu energetickou dávku. Je to už velmi starý model."

"Budeme se s ní muset spokojit," odpověděl Mark. "Jestliže nechceme strávit zbytek života na Psaru, musíme přejít do útoku."

Následovala delší diskuse s domorodcem, který stejně jako předchozího dne rozhodně odmítl opustit své druhy. V průběhu noci dopravil Ray helijet ze skladištního prostoru na mýtinu, kde dokončil jeho opravu. Poté se všichni tři přátelé vměstnali do úzké pilotní kabiny.

"Budeme cestovat vzduchem jako ptáci," vysvětloval Mark Ifarovi. "Nemusíš se ničeho bát a hlavně se zbytečně nehýbej."

Po dvou nebo třech neúspěšných pokusech motor naskočil. Ray starostlivě sledoval ukazatele na přístrojové desce.

"S tímhle křápek daleko nedoletíme," hučel si pro sebe.

"Bude stačit, když se dostaneme do blízkosti Sutterova tábora."

"Nejspíš jsi zapomněl na radar!"

"Poletíme těsně nad korunami stromů, to je jednoduché, ne?"

Ray si tiše hvízdal.

"S tímhle muzejním exemplářem to bude dost riskantní. Stačí zachytit o jedinou větev a jsme vyřízeni."

"Jiné řešení neexistuje, takže nemá cenu zbytečně meditovat."

Stroj se za nepříjemných vibrací pomalu odlepil od země. Ifar zbledl a zavřel oči v očekávání rychlého konce. Když smrt nepřicházela, rozhlédl se kolem sebe a uviděl, že letí nad korunami stromů.

Les pod nimi zakrátko vystřídal savana. "Doufejme, že nějaký wisx nedostane chuť nás obejmut," zažertoval poněkud nemístně Mark.

Po chvíli ticha se ozval znovu:

"Musíme se vyhnout vesnici Kyaga. Byl by to pro její obyvatele další zbytečný šok."

Zatímco letěli znovu nad džunglí, kapitán v duchu prožíval jednotlivé epizody jejich útěku. Musel si přiznat, že měli z pekla štěstí. Ray výmluvným gestem přerušil jeho myšlenky.

"Tamhle na té mýtině přistaneme. Základna odsud není dále než pět kilometrů."

Ifar neskřýval svou úlevu, když stanul nohama na pevné zemi. Byl šťasten, že je opět ve své džungli i s jejími nespočetnými nebezpečími, která však dobře znal. Neměl ale čas radovat se dlouho. Ray už dlouhými kroky mířil k lesu. Po půl hodině pochodu se zastavil.

"Už nejsme daleko od základny. Chceš s útokem počkat na noc?"

"To by bylo zbytečné. Sutter má ještě androidy a těm tma nevadí. V nevýhodě bychom byli spíše my. Běž dál, ale buď opatrný! Ti mizerové tady mohli nastražit elektronickou léčku."

Kapitánovy obavy se naštěstí ukázaly bezpředmětné a za chvíli se před nimi objevil hangár ukrývající jejich přistávací modul a zároveň zařízení pro vytvoření silového pole. Markovi se při tom pohledu zdálo, že na Psaru strávili už celou věčnost.

Zpoza rohu stavby náhle vyšel robot určený ke strážní službě. Kráčel na první pohled nevšimavě a mechanicky. V rukou se mu zaleskl dezintegrátor.

Nezvaní příchozí padli k zemi, až se jejich těla zaryla do měkkého mechu. Jakmile hlídkující automat zmizel z dohledu, Mark rozhodl:

"Při příští pochůzce zničíš nejen tuhle mechanickou obludu, ale i celou budovu. Musíme vyřadit z chodu ten prokletý vysílač, abychom mohli přivolat záložní modul. Přiznám se, že bych se už co nejdříve chtěl vidět na Neptunu a nechat Parkem dokončit tuhle práci."

Nordi, usazený před vypnutou obrazovkou videorádia, poplácával s nepřítomným pohledem zadek odbarvené blondýny.

"Albi, kdy vodsud vypadneme? Mám týhle zatracený díry už po krk."

"Už brzy... Dneska by měl dorazit astronef s další zásilkou uprchlíků. Doufám, že konečně přiveze i naše nové identifikační karty, jak nám Sutter slíbil."

"Ty mu věříš? Nevím proč, ale já z něj mám strach."

"Zatím splnil všechno, co slíbil."

Přerušil je zvukový signál z přijímače a hned nato se rozzářila obrazovka.

"Zdravím tě, Jorgensi," řekl Nordi. "Máte zpoždění."

"Musel jsem to vzít oklikou, abych setřás hlídky Vesmírné policie. Útěk šesti významných vězňů najednou dost znervóznil naše úřady."

Do místnosti vešel Sutter, následován svým androidem a zapojil se do dialogu:

"Jsem rád, že vás vidím. Měli jsme tady na základně nějaké problémy a každá posila je vítaná. Přistaňte jak nejrychleji můžete."

Sebevědomá tvář Jorgense náhle ztuhla překvapením.

"Zatraceně. Loď Vesmírné policie... Přehrazuje mi trasu... Byla ukrytá za pátou planetou... Nařizují mi, abych nechal prohledat svou loď, jinak zahájí palbu."

"Můžete uvést do chodu speciální vysílač?"

Jednalo se o zvláštní zařízení, vynalezené Sutterem k rušení robotů a počítačů. Tento vynález také umožnil útoky trestanců z věznic na umělých družicích.

"Nejde to! Měli jsme příliš dlouhou a komplikovanou cestu a generátor je už téměř vyčerpaný."

Inženýr potlačil škodolibý úsměv. To on úmyslně omezil výkon Jorgensova stroje, aby tak předešel jeho případným vedlejším úmyslům, až bude na svobodě.

"Tak co mám ksakru dělat?" ječel Jorgens, který zcela zjevně ztrácel nervy. "Policejní křižník mě vyzývá, abych zastavil. Na Psar se nikdy nedostanu!"

"Uprchěte jim! Ztrat'te se v subprostoru!" Jorgensovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače. "Nastavil jsem pohonné jednotky na maximální výkon, ale nevím, jestli se mi podaří dosáhnout kritické rychlosti. Pane Bože... Křižník vypálil salvu šesti torpéd... Letí za mnou..."

Nordi, pěsti sevřené, se očima vpíjel do obrazovky. "Rychleji! Přidej, Jorgensi!"

"Nejde to! Za třicet sekund budu muset zapnout ochranný štít."

Přes obrazovku přelétla série tmavých pruhů, pak se obraz zase vyjasnil. Obličej bandity byl zkřivený strachem a na jeho čele se perlily velké kapky potu.

"Generátor je na dně... Blíží se další vlna raket... Ne... Nechci..."

Obrazovka jasně vzplála, aby po několika sekundách, když záře poklesla, zůstala beznadějně bílá.

"To je konec," vyrazil ze sebe Nordi. "Jsme uvěznění na téhle planetě, dokud si nás sem policajti nepřidou sebrat. Stone nás podfouk. Říkal, že je sám a přitom Vesmírná policie měla pod dohledem celej tenhle planetární systém."

Sutter nepřítomně pokývl hlavou a nervózně si prohrábl hustou kšticí šedivých vlasů.

"Ještě máme šanci! Je nepravděpodobné, že by křižník přistál na Psaru. Spíše sem vyšlou přistávací modul. Zachytím ho silovým polem stejně jako jsem to udělal Stoneovi a budu ho mít pod kontrolou. Hod'te sebou, musíme zapojit zařízení!"

Ve chvíli, kdy procházeli dveřmi, oslnil je záblesk.

"Dezintegrátor," zaklel Nordi.

Když znovu otevřeli instinktivně zavřené oči, viděli, že hangár, ke kterému chtěli zamířit, zmizel. Jakoby nikdy předtím neexistoval.

Oba muži se spěšně vrátili dovnitř. Nordi uchopil laserovou ručnici a přistoupil k oknu. Na okraji lesa se na okamžik mihly tři siluety, které však okamžitě zmizely v houštinách.

"Domorodci," vydechl překvapeně bandita.

"Primitivové s dezintegrátorem?" reagoval ironicky Sutter. "Kdepak, to je Stone!"

"To přece není možné, zanechali jsme ho víc než sto kilometrů odsud. Nemohl za jediný den překonat pěšky takovou vzdálenost. No, ale i kdyby, alespoň si s ním budeme moci vyrovnat účty. Vyšlete na ně svého androida."

Inženýr neváhal ani okamžik. Jeho nenávisť vůči protivníkovi převládla nad chladným uvažováním.

"Zaútoč," rozkázal stroji. "Použij dezintegrátor!"

18

Mark se zadostiučiněním sledoval, jak mu stavba zmizela před očima. Potom na okamžik zaváhal a uvažoval, co dělat dál. Nechat Suttera a Nordiho na svobodě mu nedělalo žádnou radost.

"Mají ještě jednoho robota," připomněl mu Ray, který sledoval jeho myšlenky. "Nejlepší bude vrátit se na Neptun a nechat vyčištění terénu na starosti Parkerovi... Rychle pryč, robot!"

Trojice se znovu ponořila do džungle. Střídali rychlý krok s poklusem po dobu asi deseti minut.

"Je to zlé," zahučel Ray. "Postupuje rychleji než my a navíc má biologické detektory. Budu muset použít antigrav a nést tě."

"V žádném případě! Nemůžeme opustit Ifara! Zabili by ho. Dokázal bys najít kolonii tserů?"

"Leží támhle stranou, asi dva kilometry od nás. Nejsem si ale jistý, jestli tam dorazíme včas, dřív než nás robot dohoní."

"Musíme se o to pokusit!"

Dali se do běhu. Ray vpředu odstraňoval pomocí laseru větve, které překážely jejich postupu. Ifar držel udané tempo bez zjevné námahy. Zato Mark začal mít po chvíli problémy: dech se mu zrychlil a rozbolely ho svaly na nohou.

S tváří zkřivenou námahou se ze všech sil snažil, aby nezdržoval své druhy. Do jeho neuronů mu konečně pronikla Rayova myšlenka:

"Vydrž, už tam budeme! Náš pronásledovatel se dokonce o něco zpozdil."

K všeobecné úlevě se za okamžik před jejich zraky objevila holá planina. Uprchlíci se jí obloukem

vyhnuli a zastavili se až na její protější straně, za obrovským kmenem stromu. Mark měl pocit, že má plíce v jednom plameni. Srdce mu tlouklo jako zběsilé a do lýtek ho chytaly křeče.

Zvuk lámaných větví oznamoval příchod robota, jehož silueta se krátce nato objevila na kraji planiny. Ani na chvíli nezaváhal a zamířil přímo přes mýtinu, aby si tak zkrátil cestu za kořistí, kterou lokalizovaly jeho detektory.

"No tak, jen pojd'," zamumlal si pro sebe Mark. Automat se náhle propadl půlkou těla do zamaskovaného mraveniště. Zmítal se, zvedaje oblaka prachu ve snaze vyprostit se z pasti. Jeho tělo se okamžitě pokrylo vrstvou obřích mravenců.

K překvapení uprchlíků se však jeho pád najednou zastavil a tělo obsypané tsery se začalo pomalu vynořovat z prachu.

"Proboha, Rayi, on je vybavený antigravem!"

Ifar zareagoval jako první. Vystoupil z úkrytu a roztočil svůj prak. Roxová kulička zasáhla stroj v úrovni jeho hrudníku a její obsah začal své dílo. Mladý domorodec se opět bleskově ukryl za strom.

Nepřátelský android se už nyní viditelně vznášel nad povrchem země. Prudkými pohyby se snažil z obličeje a paží setrást dotírající hmyz. Vrstva umělé kůže však již z většiny povrchu jeho těla zmizela a na několika místech se objevily kovové destičky zakrývající elektronické obvody. V několika dalších sekundách se v jeho hrudi otevřela dutina, ze které začal stoupat nahnědlý dým. Pohyby robota se změnilly v nekoordinované záškuby. Pomaloučku, tak jak klesala jeho energie, ztrácel výšku. Jeho nohy se znovu ponořily do prachu a v mžiku byly obsypány dotírajícím hmyzem.

V posledním zoufalém gestu sklonil robot hlaveň svého dezintegrátoru a tím, co zbylo z jeho prstu, stiskl spoušť. Polovina kolonie tserů zmizela. Ve stejném okamžiku se v jeho hrudníku zajiskřilo a ozvalo se několik tlumených explozí. Kyselina z roxu pronikla do generátoru. Stroj, zbavený energie, se zřítil do kráteru, který vytvořila jeho vlastní zbraň.

Tserové, lhostejní k vlastním ztrátám, pokryli svou oběť, aby pokračovali v děsivé hostině.

Mark si předloktím otřel čelo; pot ho štípal v očích.

"Zachránil jsi nás, Ifare," obrátil se k domorodci. "Poslední démon je mrtev. Naše cesty se teď ale rozcházejí! Vrať se do své vesnice! Přeji tobě i Xile hodně štěstí."

Ifar se s vážnou tváří zeptal:

"Proč se musíme rozejít? Pojd'te se mnou, budete žít v naší vesnici a najdete si tam ženy!"

"Nejde to, musíme se vrátit ke svému kmeni. Vyříd' Kyagovi, že žádný démon už nebude ohrožovat vaši zem. Sbohem, příteli, nemůžeme se už dále zdržovat."

Muži se naposled objali.

"Přál bych si, aby ti Xila darovala syna. Dejte mu na památku jméno Mark."

Zatímco se domorodec pomalu vzdaloval, kapitán se obrátil k Rayovi:

"Spoj se s Neptunem, ať vyšle záchranný modul!"

"Už se stalo! Přistane za patnáct sekund."

Nervózní Nordi se už asi po padesáté podíval na hodinky. Potom houkl na blondýnku, aby mu přinesla další sklenici.

"Ten váš zatracenej android by tady už měl dávno bejt!"

Inženýr pozorně prohlížel záznamy přístrojů. Pojednou se jeho obličej zkrivil zlostí. Jeho prsty se rozběhly po klávesnici počítače. Když se očekávaný výsledek nedostavil, zopakoval svůj pokus. Potom, jakoby sám nevěřil svým slovům, pronesl dutým hlasem:

"Spojení je přerušeno!"

"Porucha?"

"Je to mnohem horší! Robot byl zničen!"

"To přece není možné? Měl dezintegrátor!"

"To vím taky!" Sutter ztlumil hlas a pokračoval: "Musíme okamžitě zmizet!"

"Ale jak? Vesmírná policie zničila váš astronef."

"Nedaleko odsud mám ukrytý malý záložní člun. Bohužel se do něho vejdou jenom dvě osoby."

Bradou ukázal na mladou ženu a dodal:

"Budeme ji tady muset nechat a její přítelkyně také."
Velkodušnost nikdy nepatřila k Nordiho přednostem.
"Co na tom! Jenže křižník nás zadrží..."

"Nezadrží! Mám prostředek, jak mu uniknout."

"V tom případě padáme!"

Oba muži vyšli rychlým krokem z budovy sledování nedůvěřivým pohledem blondýnky. Sutter zamířil k lesu. Nordi s laserovou puškou v ruce mu byl v patách. Jeho předešlý výlet do džungle v něm zanechal nepříliš příjemné vzpomínky.

Jejich cesta netrvala dlouho. Brzy dorazili na mýtinu, kde stála malá štíhlá loď ladných tvarů, taková, jakou používají soutěžící při kosmických závodech.

Rychle vyběhli po žebříku vedoucím ke vstupnímu prostoru. Sutter se posadil k řízení a provedl zběžnou kontrolu funkce jednotlivých agregátů. O několik minut později zavrčely motory a astronef vystřelil k obloze.

19

Hned jak se dostali do modulu, zapnul Mark videorádio a Rayovi přenechal řízení. Na obrazovce se objevila přísná tvář plukovníka Parkera. Podnikli spolu už několik výprav, ale důstojník se přesto nedokázal zbavit svého odměřeného vystupování. V tuto chvíli se však jeho rty roztáhly do lehkého úsměvu.

"Jsem rád, že pro nás konečně máte zprávu! Zatímco jsme na vás čekali, podařilo se nám zneškodnit jeden pirátský astronef, který se pokoušel přiblížit se k Psaru."

"Sutter, který zorganizoval útěk z Vesmírných galejí, si tu vybudoval základnu. Měli byste pro něj poslat výsadek dřív, než ho napadne zmizet."

"Dobře, sdělte souřadnice základny, hned vydám rozkazy!"

Parker se odmlčel, a po chvíli se ozval znepokojeným hlasem:

"Z Psaru právě odlétá nějaká malá loď."

"Zadržte je za každou cenu!" vykřikl Mark. "Ten Sutter je mazaný jako liška."

"Proti křižníku Vesmírné policie nemá šanci," usmál se sebevědomě Parker. "Nedělejte si starosti!"

Mark se ušklíbl a obrátil se k Rayovi.

"Zrychli, budu klidnější, až se dostaneme na palubu Neptunu."

"Jsme tam během pětaticeti sekund. Ruším automatický obranný systém."

Robot se svou obvyklou přesností navedl modul do nákladového prostoru kosmické lodi. Mark se okamžitě vrhl k řídicímu panelu, aby zapojil vnější obrazovku. Nepřátelský astronef se vynořil ze stratosféry a nabral rychlost, jakoby ho přibližující se křižník vůbec nezajímal.

"Je v pasti," poznamenal Ray. Zneklidněný Mark zavrtěl hlavou:

"Sutter není hlupák. Jestliže se rozhodl k tomuhle manévru, určitě má nějaké eso v rukávu. Zapni motory a připrav se, budeme ho sledovat!"

Zatímco se Ray soustředil na hladké odstartování, obnovil Mark spojení s Parkerem. Plukovník rozčileně vykřikoval rozkazy a v jeho tváři se zračilo napětí.

"Nechápu, co se děje! Automatický pilot nefunguje. Nemůžeme manévrovat."

"Tak střílejte!"

"Nejde to, střely se nedají naprogramovat. Elektronici se to pokoušejí opravit, ale i záložní počítače jsou zablokované."

Na vnější obrazovce bylo vidět, jak Sutterův stroj prolétl kolem křižníku a stále zvyšoval rychlost.

"Rayi, musíme ho dostat dřív, než vletí do subprostoru."

Prudké zrychlení vmáčklo Marka do sedadla. Po nějakou dobu byla vzdálenost mezi oběma astronefy nezměnná. Pak se Neptun začal k uprchlíkovi pomalu přibližovat.

"Za pětaticet sekund budeme na dostřel," ohlásil Ray.

"Připrav tři střely!"

První dvě torpéda měla vybuchnout současně při kontaktu s ochranným štítem. Často se stávalo, že energetický šok způsobil přesycení generátoru nepřátelské lodi a vyřadil jej na okamžik z provozu. To

umožnilo třetí střele, aby pronikla ochranným štítem a explodovala těsně u trupu lodi.

"Pět sekund... čtyři... tři..." počítal Ray.

Náhle z jeho hlasu zazněla úzkost.

"Marku! Neznámá vlna... Neovládám své pohyby... Budu ti nebezpečný... Inaktivuj mě... Rychle... Rychle!"

Poslední slovo zakřičel se zoufalou naléhavostí. Mark zareagoval bleskurychle - otevřel malý poklop na levé straně robotovy hrudi a zmáčkl vypínač. Ray, zbavený energie, znehybněl.

V tom okamžiku se rozblíkala světélka na řídicím panelu a automatický pilot přestal fungovat. Mark ho rychle vypnul a chopil se ručního řízení. Obrazovka videorádia se rozsvítila a kapitán hleděl do tváře Johna Suttera.

"Věděl jsem, že neodoláte pokušení a budete mě pronásledovat!"

Jeho loď se širokým obloukem obrátila a zamířila k Neptunu.

"Způsobil jste mi mnoho nepříjemností, ale konečné vítězství bude moje. Teď vyzkoušíme moje zbraně, mnohem účinnější než ty vaše směšné hračky pro děti."

Od Sutterova astronefu se oddělila dvě torpéda a blížila se k Neptunu. Mark chtěl zapojit ochranný štít, ale zařízení nefungovalo. Kapitán se plnou vahou opřel do ručního řízení, a zároveň vystřelil klamnou maketu, která byla dokonalou kopií kosmické lodi.

"Tohle vám nepomůže," zařičel radostně Sutter. "To já kontroluji dráhu mých projektilů. Makety jsou vám nanič!"

Střely se velkou rychlostí blížily k zádi Neptuna. Mark ještě zrychlil; generátor teď pracoval úplně na doraz.

"Marně se pokoušíte uniknout," ušklíbl se Sutter. "Zbývá vám jen pár minut života. A po vás přijde na řadu vaše drahá přítelkyně Elze Swensonová."

Tato poslední poznámka rozzuřila Marka k nepřičetnosti. Elza! Jediná žena, kterou opravdu miloval. Nenávist, kterou teď cítil k Sutterovi, ho skoro dusila.

Prudkým manévrem znovu uhnul. Přestože antigravitační zařízení pracovalo na plný výkon, měl pocit, že mu oči vylezou z důlků. Když se mu vrátil zrak, znovu nasměroval Neptuna na zločincovu loď.

"Zbytečně se snažíte!" křičel Sutter. "Váš přístroj na programování střel je vám momentálně k ničemu."

Mark zaťal zuby a stále udržoval směr. Zadní obrazovka ukazovala ve zvětšené podobě dvě pronásledující střely, letící v závěsu.

Astronefy se teď proti sobě řítily obrovskou rychlostí. Uplynulo pět sekund. Zločincova tvář trochu znejistěla; snažil se uhádnout záměr svého protivníka. Zpomalil a uhnul lodí o dvacet stupňů. Mark rychle korigoval směr Neptunu a řítil se znovu přímo na nepřátelskou loď.

Tentokrát se Sutter opravdu vyděsil. Palubní počítač oznámil, že ke kolizi dojde za pětadvacet sekund, tedy dřív, než jeho střely stačí zasáhnout Stoneovu loď.

V inženýrově tváři se objevil strach. Ještě dvakrát změnil směr, ale marně.

"Kolize za 33 sekund," oznamoval kovový hlas počítače, "30... 27..."

"Stone, vy jste blázen!" zařval nakonec.

"Vy chcete moji smrt a já zase vaši. Bude mi potěšením, když zahyneme společně."

Jeho nepřítel pozoroval hrůzou rozšířenými očima Neptuna, který teď zabíral celou obrazovku.

"18 sekund, 15... 10... 7"

Ze Sutterova hrdla unikl zoufalý výkřik. Zavřel oči. V poslední chvíli však Neptun prudce uhnul a dříve než mohla torpéda kopírovat jeho směr, narazila do Sutterovy lodi, která se ve vteřině proměnila v obrovský duhový mrak.

Mark byl při tomto kaskadérském manévru vystaven takovému přetížení, že ztratil vědomí.

Asi za půl minuty se probal.

"Kapitáne Stone, odpovězte... Stone, odpovězte..."

Hlas plukovníka Parkera mu pomohl přijít k sobě. Se zasténáním se nadzvedl. Z nosu mu tekla krev.

Když se mu vrátila paměť, podíval se na vnější obrazovku a při pohledu na obrovský mrak vybarvený slunečními paprsky se dal do nervózního smíchu.

"Stone, prosím vás, odpovězte..."

Bylo to poprvé, co Mark viděl Parkera tak rozrušeného.

"Všechno je v pořádku, plukovníku. I když to tak nevypadá, vyvázl jsem bez zranění."

Rukou si setřel krev, která mu stékala po bradě. "Vy jste mi tedy zahrál na nervy! Vážně jsem si myslel, že se srazíte!"

"Musel jsem Suttera pořádně vyděsit, aby zapomněl korigovat trajektorii svých střel."

"To bylo ale hrozně riskantní. Jak se vám podařilo naprogramovat počítač s takovou přesností?"

"Počítač nefungoval, seděl jsem u ručního řízení."

Mark se usmál, když si všiml Parkerova užaslého pohledu.

"Co vaše přístroje?"

"Po explozi začalo všechno zase fungovat. Dobře, že Sutter zemřel i se svými vynálezy, mohl z nich udělat nebezpečné zbraně. Už chápu, že se mu podařilo oklamat všechny elektronické stráže na Vesmírných galejích. Co chcete dělat teď?"

"Vrátím se na oběžnou dráhu Psaru, podám zprávu generálu Khovovi a počkám na jeho instrukce."

Když se kontakt přerušil, sehnul se Mark k Rayovi a aktivoval ho.

"Jsem rád, že tě vidím, Marku. Ta vlna byla hrozně silná."

Kapitána robotova slova nijak neudivila. Věděl, že jejich přátelství je skutečné a pevné.

"Vrať se k řízení. Musím se dát dohromady v hygienickém bloku - už dlouho jsem si takhle nezahrával s vlastním životem!"

"Začni raději počítačem na ošetřovně. Ať tu nakonec nevykrváčíš!"

O hodinu později se Mark vrátil do pilotní kabiny. Musel se usmát, když uviděl Raye, který seděl u řídicího panelu stále ještě ve svém domorodém oděvu.

"Za půl hodiny jsme na geostacionární oběžné dráze."

"Skvělé! Podám zprávu generálovi."

Mark se rychle spojil s operátorem S.D.P.P. "Promiňte kapitáne, ale tady v New Yorku je jedenáct hodin večer. Generál už je doma."

S lehkým úsměvem dodal:

"Vím, že patříte k jeho oblíbencům, přepojím vás k němu."

Operátorova ochota byla Markovi podezřelá. Už se mu několikrát stalo, že při podávání zpráv z výprav vytáhl svého nadřízeného z postele. Měl dojem, že se dokonce při každém jeho odletu uzavíraly sázky na hodinu, ve kterou se generálovi ohlásí. Tenhle operátor měl zřejmě tentokrát štěstí.

Na obrazovce se objevila tvář generálovy manželky. "Jsem ráda, že vás vidím, kapitáne. Můj muž už netrpělivě čeká na vaše zprávy. Hned ho zavolám."

Vzdálila se od kamery, a Mark mohl konstatovat, že nosí lehkou a velmi průsvitnou noční košili.

Přimhouřila oko a řekla:

"Od té doby, co jste rozptýlili moje podezření ohledně chování mého manžela, snažím se každý večer všechno mu vynahradit."

Minulý rok se Khov ztratil na jedné primitivní planetě a Mark se mu vydal na pomoc. Generál tam neodolal šarmu jedné krásné domorodé dívky, což po návratu způsobilo problémy v jeho manželském životě. Mark naštěstí vymyslel pro svého nadřízeného slušné alibi, které vneslo do jeho domácnosti opět klid a mír.

Konečně se na obrazovce objevila Khovova tvář. "Jsem rád, že jste v pořádku," zabručel. "Neuman už ztrácel trpělivost."

"Plukovník Parker mu už určitě podal zprávu." Mark stručně vyložil, co se stalo.

"Výborně!" reagoval Khov. "Zlikvidujte to doupě zločinu a vraťte se. Ať mi Ray předá podrobnou zprávu."

Potom se smíchem dodal:

"Kdyby ti lumpové poslušně zůstali za mřížemi, tak se těm trablům mohli vyhnout. Takhle ještě ušetříme výdaje za jejich pobyt ve vězení."

Neptun a křižník Vesmírné policie se krátce poté setkaly na stejné oběžné dráze.

"Mohl byste doprovodit moji hlídku?" zeptal se Parker. "Ušetřilo by nám to čas."

"O.K., ale raději bych počkal do rána."

"Tím ale riskujeme, že se uprchlíci, pokud tam ještě nějací zůstali, ukryjí někde v lese."
Agent S.D.P.P. k velkému překvapení plukovníka Parkem se smíchem zavrtil hlavou:
"Myslím, že je to ani nenapadne. Ve srovnání s touhle džunglí je totiž každá věznice úplným rájem!"

20

Slunce už víc než hodinu svítlo na obloze, když v blízkosti zločinecké základny přistály dva moduly. Vyskočilo z nich deset vojáků, kteří hned začali pročesávat okolí. Mark přistoupil k Parkerovi, který trval na tom, že své muže osobně doprovodí.

"Tady je laboratoř."

Pořád tu byl stejný, nepředstavitelný nepořádek. Plukovník vydal rozkaz, aby všechny přístroje demontovali a dopravili na palubu křižníku.

"Třeba tu zanechal nějaké poznámky, to by mohlo zajímat naše techniky."

V tu chvíli vyšel z jednoho stavení seržant a za ním odbarvená blondýna a čtyři další vystrašené dívky. Jejich vyzývavé oblečení působilo v denním světle poněkud směšně.

"Našel jsem je tam vevnitř - ještě spaly," vysvětloval poddůstojník.

"Kde je Alberto Nordi?" zeptal se Parker. Blondýna se vztekla ušklíbla a uplívla si.

"Ten převít zdrhnul se Sutterem a na nás se vykašlal! A ty prachy, co mi slíbil, už nikdy neuvidím."

Mark si neodpustil ironickou poznámku:

"Jestli byl se Sutterem, tak máte pravdu. Pochybuju, že by jim v pekle vystavili propustku, aby vás mohli navštívit."

Dívka se na něj tázavě podívala, takže dodal:

"Měly jste štěstí, že jste nebyly na palubě jejich astronefu. Zničili jsme ho."

Pomyšlení, že unikla jistě smrti, jí zvedlo náladu.

"Na dnešní noc teda hned tak nezapomenu!"

"Co se stalo?"

"Včera navečer se tu objevil jeden domorodec. Šel z něho strach, ale jinak byl docela hezký.

Prohledával to tu, aby se ujistil, že tu nikdo nezůstal. Našel nás..."

Ray se telepaticky spojil s Markem:

"Zdá se, že se Ifar nevrátil přímo ke svému kmeni."

"A co bylo dál?" zeptal se pobavený Mark.

"Rychle mi došlo, že je spíš nesmělý než nebezpečný. Udělaly jsme s holkama pořadnej mejdan. Myslím, že jsme ho naučily spoustu věcí."

"A pak?"

"Odešel dnes ráno, za svítání. Tak odolnýho chlapa už jsem dlouho neviděla. On..."

Ifarovy výkony plukovníka Parkera nezajímal, proto ji přerušil:

"A co uprchlíci?"

"Nevím! Nordi mi nikdy nic nevysvětloval. Nejdřív pronásledovali Stonea, kterej utek. Už se nevrátili, to je všechno, co vím."

Začala útržkovitě vyprávět události, kterých byla svědkem. Dlouho se jí nevyptávali, bylo jasné, že toho opravdu moc neví.

"Seržante, vy doprovodíte dámy na palubu Orionu, ve vyšetřování se bude pokračovat později."

Stěhování laboratoře a dalších obytných konstrukcí jim zabralo skoro celé dopoledne. Mark, který neměl co na práci a začínal se nudit, našel útočiště v baru, který ještě nevyklidili. Vybral si láhev staré skotské a pomalu upíjel ze sklenice. Brzy vzbudil pozornost dívek, které pod dohledem seržanta čekaly, až budou dopraveny ke křižníku. Odbarvená blondýna si nalila skleničku a přisedla si k Markovi.

"Co myslíte, že s námi udělají?"

Pokrčil rameny.

"Kromě pobytu na primitivní planetě vás nemůžou obvinít z žádného zločinu. Vesmírná policie je ráda, že vyřešila problém s uprchlými trestanci a je pravděpodobné, že až vás vyslechnou, pošlou vás na planetu, odkud přicházíte. Nikdo nemá zájem tuhle záležitost dál rozmazávat."

Dívka zvedla sklenici a usmála se.

"Když jsem vás uviděla poprvé, řekla jsem, že bych s vámi byla ráda o samotě. A myslím si to pořád..."

"Jsme v nesprávnou dobu na nesprávném místě," podotkl Mark.

Rozhovor se přerušil, protože poddůstojník už musel svoje "zajatkyně" odvést.

"Nevím, jestli se ještě uvidíme, kapitáne, ale jestli ano, nezapomeňte na můj návrh," rozloučila se s ním blondýna.

Za chvíli se na její místo posadil Parker. Mark mu nabídl skotskou, ale setkal se jen s plukovníkovým káravým pohledem.

"Ve službě nikdy! Moji muži už vyklidili laboratoř. Bohužel jsme tam nenašli nic zajímavého, a to znamená, že musel mít nějakého komplice."

"Zmizel sice rychle, ale měl čas vzít s sebou, co chtěl. Obávám se, že jeho dokumenty byly na palubě astronefu a shořely s ním."

Mark vyšel ven a nazdařbůh bloudil táborem, zatímco Ray nakládal těžké bedny do modulu. Jakmile byl jeden modul naplněn, zamířil k Orionu a místo něho přilétl další.

Agent S.D.P.P. se zastavil na kraji lesa. Tady se s Rayem ukryli hned po tom, co se jim podařilo Sutterovi uniknout. A tady také začal ten pekelný lov.

Pobaveně se procházel ve stínu stromů. Náhle uslyšel tiché písknutí a otočil hlavu. Jeho ruka bleskurychle sjela k laserové pistoli, zavěšené na opasku. Když ale uviděl Ifarův obličej, vykukující z křoví, nechal ruku zase klesnout.

"Ty ses nevrátil do vesnice!" řekl káravě Mark.

"Chtěl jsem se přesvědčit, že démoni zmizeli! Moc jsem se polekal, když jsem uviděl, že jejich domy tu ještě stojí, a tak jsem zůstal a pozoroval je. Dva muži odtud odešli. Šli rychle, ale sledoval jsem je bez potíží. Zastavili se u něčeho, co začalo burácet jako soptící vulkán."

"Bud' klidný, zemřeli - tam v nebi - a už se nikdy nevrátí."

Ifar se dlouze zadíval na svého přítele a pak zabručel: "Takže ty jsi také posel z nebes."

"Jsem člověk jako ty! Můj kmen žije v jiném světě, velmi daleko odsud, a ti, kterým říkáš démoni, do mého světa patří. Spáchali zločin a byli potrestáni."

Domorodec potřásl hlavou, ale zůstal vážný. Zdálo se, že má špatnou náladu.

"Ty ženy jsou taky z tvého kmene?"

Když Mark mechanicky přisvědčil, Ifarovu tvář zalila červeň.

"Jedna z nich je tvoje?"

"Ale ne! Doprovázely naše nepřátele, ale nepatří k nikomu!"

Na Ifarových rtech se objevil úsměv a jeho tvář se rozjasnila. Očividně se mu ulevilo.

"Víš, uviděl jsem je, když jsem se sem vrátil. Byly vyděšené... tak jsem využil situace... Zkrátka, strávili jsme spolu celou noc."

"Určitě na tebe nebudou vzpomínat ve zlém."

"Ty se na mě nezlobíš?"

Přátelská herda do zad ho uklidnila víc než dlouhé ujišťování.

"Ani trochu! Teď se ale musíme rozloučit. Dnes večer tu už nezůstane nic. Jako by to ani nebylo. Slib mi, že na všechno zapomeš."

"Na svého přítele nezapomenu nikdy!"

Domorodec se obrátil k odchodu, ale pak se zarazil. Chvíli se přehraboval v koženém vaku, který měl u sebe, pak odtud vytáhl dvě malé černé kostky a podal je Markovi.

"To ztratil velký vlasatý muž na svém útěku." Užaslý Mark vzal předměty do ruky. Paměťové krystaly počítače!

"Děkuji! Žádný jiný dárek by mi neudělal větší radost." Chvíli zaváhal, protože věděl, že se chystá porušit zákon o nevměšování. Ale jaký to má význam, po tom, co provedl Sutter a jeho banda! Vyndal z opasku svůj dlouhý lovecký nůž.

"Vezmi si ho! Budeš moci rozčtvrtit kořist a nepoškodíš přitom kůži."

Ifar položil lehce prst na ostří nože a oči mu přitom zazářily radostí.

"Sbohem, Marku, a ať tě bohové ochraňují!"

Kapitán se vrátil k Parkerovi, který bručel: "Kde jste byl? Už jsme skončili!"

"Potkal jsem skvělého přítele, trochu jsme zavzpomínali na dobrodružství, které jsme spolu zažili."

Rozčilený plukovník pokrčil rameny. Pak se ale zarazil, Mark mu podával paměťové krystaly.

"Sutter je měl u sebe. Myslím, že se vám budou hodit."

"Kde jste je našel?"

"Dárek od přítele," odpověděl po pravdě Mark.

O něco později, když už seděli v modulu, se k němu Parker obrátil:

"Vím, co cítíte. Není lehké opouštět lidi, kteří vám věnovali přátelství a nemít naději, že je ještě někdy uvidíte. Ale odnesete si vzpomínku a jistotu, že na vás budou ještě dlouho myslet. A to je zadostiučinění, kterého se dostane jen málokomu z nás."